

D E C I Z I E

cu privire la respingerea cererii de apel declarată de SRL „Surjicov Group” prin intermediul administratorului Surjicov Denis.

în cadrul cererii de chemare în judecată depusă de SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei şi a cheltuielilor de judecată, prin care acţiunea a fost admisă,

împotriva hotărârii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026, și

împotriva încheierii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026.

Dosarul nr. 2ac-71/2026
PIGD nr. 2-25092033-03-2ac-15052026

Prima instanță: Judecătoria Bălți (sediul Central) (judecător Eugen Bejenaru)

30 iulie 2026, mun. Bălți
Textul corespunde originalului

Examinând, fără citarea părţilor, cererea de apel declarată de SRL „Surjicov Group” prin intermediul administratorului Surjicov Denis

Curtea de Apel Nord, în completul compus din:

Stanislav Grosu*, Preşedinte,*

Alina Țihonschi,

Mariana Sajin, *judecători*

A constatat următoarele:

La data de 30 iunie 2025 S.C. „Șarm” S.A., reprezentată de administratorul Zaichin Mihail, a depus cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „Surjicov Group”, privind încasarea datoriei, penalității şi compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acţiunii, reclamantul a invocat că în fapt, între S.C. „Șarm” S.A., reprezentat de către administratorul Zaichin Mihail. şi S.C. „Surjicov Group” S.R.L.., reprezentat de către

administratorul Surjicov Denis, a fost încheiat la 24 iunie 2024 un contract pentru fabricarea dc produse sub marca comercială a clientului, semnat electronic de ambele părți.

Conform pct. 1.1 din contract, clientul S.C. „Surjicov Group" S.R.L. solicită, iar prestatorul S.C. „Şarm" S.A. se angajează să presteze servicii de croitorie şi de fabricare a articolelor de vestimentație în anul 2024 (denumite în continuare bunuri) în conformitate cu termenii şi condiţiile contractului, iar clientul S.C. „Surjicov Group" S.R.L. se angajează să accepte şi să plătească pentru bunuri.

Potrivit pct. 3.2.1 din contract, clientul S.C. „Surjicov Group" S.R.L. este obligat să accepte şi să achite bunurile în conformitate cu condiţiile contractului, iar conform pct. 4.3 din contract, plata pentru bunurile (loturile de bunuri) livrate urmează a fi efectuată în termen de 30 (treizeci) de zile calendaristice de la data recepționării bunurilor.

Conform pct.6.2 din contract, partea care nu şi-a executat sau şi-a executat necorespunzător obligațiile contractuale achită celeilalte părți penalități în mărime de 0,1% (zero întreg şi unu procente) din suma obligației neexecutate (sau executate necorespunzător) pentru fiecare zi de întârziere în executarea obligației, dar nu mai mult de 100% din suma restantă.

Totodată, relevă că S.C. „Surjicov Group" S.R.L., deşi a primit marfa conform contractului din 24 iuie 2024 pentru fabricarea de produse sub marca comercială a clientului şi facturilor fiscale, aceasta nu a efectuat plăţile în termenul indicat la pct. 4.3 din contract şi în conformitate cu sumele indicate în facturile fiscale, în așa fel, nu a executat obligațiile contractuale corespunzător cu bună credință și în termenii conveniți, în special obligațiile ce se referă la marfa primită în baza facturilor fiscale seria și nr. EAR000714142 din 27.09.2024, seria şi nr. EAS000121868 din 10.10.2024 şi seria şi nr. EAS000794549 din 05.11.2024, în privința cărora s-a format datoria şi urmează a fi calculată şi încasată penalitatea conform pct. 6.2 din contract.

Suma totoală restantă, datoria S.C. „Surjicov Group" S.R.L. către S.C. „Şarm" S.A., constituie 108 210 lei, iar penalitatea urmează a fi calculată începând cu datoria formată în baza facturii fiscale seria și nr. EAR000714142 din 27.09.2024, care a fost doar diminuată prin actul de restituire/factura de livrare seria şi nr. EAS000066620 din 08.10.2024, dispoziția de plată nr. 569 din 17.10.2024 și dispoziția de plată nr. 621 din 17.01.2025 până la suma de 18 740 lei. Ttodată, în ceea ce privește factura fiscală seria și nr.. EAS121868 din 10.10.2024 și factura fiscală seria şi nr. EAS000794549 din 05.11.2024, penalitatea urmează a fi calculată din suma integrală, indicată în acestea, datorie ce nu a fost stinsă de către S.C. „Surjicov Group" S.R.L.

Prin reclamația nr. 11/03/25 din 11.03.2025, expediată cu scrisoare cu aviz recomandat la adresa juridică indicată de către debitor în contract, și reclamația cu nr. 18/04/25 din data dc 18.04.2025, expediată la poșta electronică a debitorului S.C. „Surjicov Group" S.R.L., dar și prin mijloacele de comunicare „Viber", S.C. „Surjicov Group" S.R.L. a fost somată ca în termen de cel mult 15 zile calendaristice să execute obligațiile contractuale și să plătească datoria formată în sumă totală dc 108 210 lei, ca fiind prețul mărfii livrate și acceptate de aceasta conform facturilor fiscale și actului contabil dc verificare privind decontările reciproce, inclusiv să plătească penalitatea calculată până la data de 18.04.2025, în sumă de 18 594,90 lei. Însă, deși reclamația cu nr. 18.04.25 din data de 18.04.2025 expediată prin poșta electronică și mijloacele de comunicare indicate mai sus a fost recepționată de către debitor, acesta a ignorat, atât obligația de plată a datoriei și a penalității, cât și termenul dat suplimentar. Reclamația nr. 11/03/25 din 11.03.2025 la fel produce efecte juridice din momentul în care ar fi trebuit să ajungă în circumstanțe normale, în condițiile în care aceasta a fost expediată la adresa juridică a debitorului, indiferent de faptul că debitorul intenționat nu a recepționat-o.

Debitorul S.C. „Surjicov Group" S.R.L. este și rămâne obligat față de creditorul S.C. „Şarm"

S.A. să plătească datoria totală, ajunsă la scadență, în suma de 108 210 lei, determinată în actul contabil de verificare a decontărilor reciproce și dovedită prin facturile fiscale privind livrarea mărfii de către S.C. „Șarm” S.A. pe de o partea, și pe de altă partea, primirea și acceptarea mărfii, efectuarea plăților periodice de către debitorul S.C. „Surjicov Group” S.R.L.

Reclamantul a solicitat încasarea din contul S.C. „Surjicov Group” S.R.L. a sumei de 108 210 lei ce constituie datoria de bază și a penalității în sumă de 23 572,56 lei, calculate până la data de 03.06.2025, formate în baza contractului din 24.06.2024. Compensarea cheltuielilor de judecată, inclusiv cheltuielile de asistență juridică, prin încasarea de la S.C. „Surjicov Group” S.R.L. în contul S.C. „Şarm” S.A. a sumei de 4 503,45 lei, ce constituie taxa de stat plătită de către reclamantă, a sumei de 200 lei, ce constituie taxa de timbru, a sumei de 1 900,00 lei, ce constituie plata pentru efectuarea traducerii, precum și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 20 000,00 lei.

Concomitent, reclamantul SA „Șarm” reprezentată de administratorul Zaichin Mihail, în vederea asigurării executării unei eventuale hotărâri, a solicitat şi aplicarea măsurilor de asigurare prin aplicarea sechestrului asupra patrimoniului pârâtului (bunuri mobile şi imobile) cât asupra mijloacelor băneşti aflate pe conturile bancare ale SRL „Surjicov Group”, în limita valorii acţiunii înaintate, motivând solicitarea dată prin faptul că, pârâtul pe parcursul examinării cauzei ar putea înstrăina acest bun ca să se eschiveze de la executarea unei eventuale hotărâri judecătorești. Totodată indică despre faptul că, în privința SRL „Surjicov Group” au fost înaintate mai multe acțiuni civile ce vizează patrimoniul acestuia, fapt ce denotă că ultimul se confruntă cu serioase probe financiare.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 30 iunie 2025, s-a dispus primirea în procedura cererilor cu valoare redusă cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată. Cererea reclamantului privind asigurarea acțiunii a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Nord din 03 octombrie 2025 s-a admis recursul declarat de avocatul Gargaun Igor în interesele SA „Șarm”. S-a casat parțial încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 30 iunie 2025 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei, penalității şi a cheltuielilor de judecată, restituind pentru rejudecare problema soluționată prin încheierea casată, în aceiași instanță, în același complet de judecată la etapa soluționării cererii cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 13 octombrie 2025, s-a respins cerinţa reclamantului SA „Șarm” cu privire la aplicarea măsurii de asigurare a acţiunii, ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Nord din 17 februarie 2026 s-a admis recursul declarat de avocatul Gargaun Igor în interesele SA „Șarm”. S-a casat încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 13 octombrie 2025 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei, penalității şi a cheltuielilor de judecată. S-a admis cererea de asigurare a acțiunii înaintate de reclamanta SA „Șarm”. S-a aplicat sechestru pe sumele de bani din conturile bancare înregistrate după SRL „Surjicov Group” IDNO 1023602000046, cu sediul în orașul Bălți strada Rodion Malinovski 11, ap. 36, inclusiv pe contul IBAN MD57MO222400000010246001, precum și asupra altor bunuri mobile sau imobile ce aparțin SRL „Surjicov Group”, ce urmează a fi identificate de executorul judecătoresc, în cazul în care mijloacele băneşti din conturile bancare ale SRL „Surjicov Group” nu vor fi suficiente, în limita valorii acțiunii în mărime de 131 782,56 lei.

La 27 februarie 2026, reprezentantul pârâtului SRL „Surjicov Group”, administratorul Denis

Surjicov a depus cerere privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii în temeiul art. 182 Cod de procedură civilă, pentru prejudiciile ce pot fi cauzate pârâtului prin măsurile de asigurare a acțiunii, solicitând obligarea reclamantului SA „Șarm” să depună cauțiunea prevăzută de art. 182 Cod de procedură civilă în cuantum de 131 782,56 lei, pentru prejudiciile ce pot fi cauzate pârâtului prim măsurile de asigurare a acțiunii. Stabilirea unui termen de 3 zile pentru depunerea cauțiuni, calculat din momentul comunicării încheierii. Avertizarea reclamantului că, în caz de nedepunere a cauțiunii în termenul stabilit, instanța va emite încheiere de anulare a măsurilor de asigurare a acțiunii, conform art. 182 alin. 1 alin.(11) Cod de procedură civilă cu executare imediată.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026, cererea reprezentantului pârâtului SRL „Surjicov Group”, Denis Surjicov privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii în cadrul cauzei civile la cererea înaintată de SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei şi a cheltuielilor de judecată a fost respinsă.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026, acțiunea civilă a fost admisă integral:

- ✓ S-a încasat de la SRL „Surjicov Group” în beneficiul SA „Șarm”, suma datoriei aferentă contractului din 24.06.2024 în sumă de 131 782,56 (o sută treizeci și unu de mii șapte sute optzeci și doi, 56) lei, cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat achitată la depunerea acţiunii în sumă de 4 503,45 (patru mii cinci sute trei, 45) lei, taxa de timbru în sumă de 200 (două sute) lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 20 000 (douăzeci de mii) lei și cheltuielile de traducere în sumă de 1 900,00 (o mie nouă sute) lei;

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la data de 13 martie 2026, SRL „Surjicov Group” prin intermediul administratorului Surjicov Denis a depus cerere de apel nemotivată, invocând dezacordul cu hotărârea primei instanțe și solicitând casarea acesteia cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea va fi respinsă. Totodată, apelantul și-a exprimat dezacordul cu încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026, solicitând admiterea demersului privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii în cadrul cauzei civile la cererea înaintată de SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei şi a cheltuielilor de judecată.

Potrivit art.362 alin.(1) Cod de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

Dispozitivul hotărârii contestate cu apel a fost emis la data de 05.03.2026, iar cererea de apel nemotivată, a fost depusă la 13.03.2026, prin urmare în termenul prevăzut de lege.

Argumentele părților:

În motivarea apelului, SRL „Surjicov Group”, a invocat faptul că hotărârea primei instanțe este viciată prin încălcarea dreptului său la apărare, ca urmare a aplicării formale a procedurii cu valoare redusă și a soluționării cauzei în lipsa unei apărări efective.

Prima instanță și-a întemeiat soluția pe faptul că pârâtul nu a depus referință în termenul stabilit, concluzionând că litigiul urma a fi examinat exclusiv în baza materialelor anexate de reclamant. În opinia apelantului, o asemenea concluzie este prematură și formală, întrucât nu a fost verificată îndeplinirea condiției esențiale prevăzute de lege – comunicarea efectivă către pârât a cererii de chemare în judecată și a înscrisurilor anexate.

Astfel, apelantul invocă faptul că art. 2763 alin. (3) CPC stabilește că termenul de 30 de zile pentru depunerea referinței începe să curgă de la momentul comunicării către pârât a cererii de

chemare în judecată și a materialelor anexate acesteia. Totodată, potrivit art. 2764 alin. (2) CPC, examinarea cauzei în baza materialelor anexate de reclamant este posibilă doar după ce pârâtului i-au fost comunicate în mod corespunzător actele de procedură.

În acest context, apelantul arată că simpla expediere a actelor la adresa juridică a pârâtului nu poate fi echivalată cu o comunicare procedurală efectivă. Instanța urma să verifice existența unei dovezi certe privind recepționarea setului complet de acte, data exactă a comunicării, persoana care a recepționat actele, precum și momentul de la care a început să curgă termenul legal pentru prezentarea apărării.

Or, din hotărârea contestată rezultă că instanța de fond s-a limitat la constatarea faptului că actele au fost expediate prin poștă la sediul pârâtului, fără a identifica dovada concretă a recepționării acestora. Instanța nu a stabilit dacă pârâtului i-au fost comunicate toate actele necesare pentru formularea unei apărări efective și nici dacă termenul procedural a început realmente să curgă.

Apelantul consideră că prima instanță a substituit analiza cerințelor speciale prevăzute de Codul de procedură civilă cu o referire generală la art. 22 Cod civil privind notificările, deși comunicarea actelor judiciare este supusă unor norme procedurale speciale, care au prioritate în materia procesului civil.

În consecință, apelantul invocă faptul că a fost lipsit de posibilitatea reală de a prezenta referință, de a formula obiecții asupra pretențiilor reclamantului, de a explica situația returilor de marfă, de a contesta calculul datoriei și al penalității, precum și de a prezenta probe în apărarea sa.

Soluționarea cauzei în lipsa unei apărări efective și admiterea integrală a acțiunii reclamantului contravin principiilor contradictorialității, egalității armelor și dreptului la un proces echitabil.

Apelantul susține că prima instanță a comis o eroare fundamentală prin faptul că a tratat lipsa referinței ca o acceptare implicită a pretențiilor reclamantului.

Potrivit poziției apelantului, neprezentarea referinței nu poate fi interpretată drept recunoaștere a existenței datoriei, a cuantumului acesteia, a penalității solicitate, a actului de verificare sau a cheltuielilor pretinse de reclamant.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) CPC, fiecare parte are obligația de a dovedi circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile sau obiecțiile. Prin urmare, sarcina probei privind existența și întinderea obligației contractuale revenea reclamantului, iar instanța nu putea suplini lipsa unor probe suficiente prin pasivitatea procesuală a pârâtului.

Apelantul invocă faptul că instanța era obligată să verifice în mod independent:

existența obligației pretinse;

executarea corespunzătoare a obligațiilor contractuale de către reclamant;

recepționarea efectivă a mărfurilor;

existența și efectul returilor;

scadența obligațiilor;

cuantumul exact al debitului;

temeinicia penalității solicitate.

De asemenea, apelantul invocă încălcarea art. 130 CPC, care obligă instanța să aprecieze probele complet, nemijlocit și în ansamblu, cu indicarea motivelor pentru care anumite probe sunt acceptate sau respinse.

În opinia apelantului, hotărârea atacată nu conține o asemenea analiză. Instanța a enumerat facturile fiscale și plățile efectuate, după care a concluzionat că reclamantul și-a executat integral

obligațiile, fără a examina aspectele esențiale privind:

acceptarea efectivă a mărfurilor;

existența returilor;

refuzul reclamantului de a confirma returile;

caracterul opozabil al actului de verificare;

modul de calculare și imputare a soldului pretins.

Astfel, apelantul consideră că prima instanță a transformat lipsa unei apărări procesuale într-o prezumție de recunoaștere a datoriei, ceea ce contravine regulilor privind sarcina probei și rolul activ al instanței în stabilirea adevărului judiciar.

Apelantul susține că prima instanță a admis în mod eronat existența unei datorii principale în cuantum de 108.210 lei, fără ca această sumă să fie demonstrată prin probe suficiente, veridice și coroborate.

Potrivit hotărârii atacate, debitul pretins rezultă din soldurile aferente facturilor:

EAR000714142 din 27.09.2024;

EAS000121868 din 10.10.2024;

EAS000794549 din 05.11.2024.

Totodată, chiar instanța de fond a reținut existența unui retur anterior în valoare de 32.550 lei, aferent facturii/actului de restituire EAS000066620 din 08.10.2024, prin care valoarea unei dintre obligațiile facturate a fost diminuată.

Apelantul consideră că existența acestui retur demonstrează faptul că raportul contractual dintre părți nu putea fi analizat exclusiv prin prisma facturilor fiscale emise de reclamant. Instanța era obligată să verifice dacă bunurile aferente facturilor invocate au fost efectiv recepționate și păstrate de către pârât, dacă acestea au fost returnate sau puse la dispoziția reclamantului pentru restituire și dacă refuzul reclamantului de a confirma returul era justificat.

Apelantul contestă caracterul cert al creanței pretinse și invocă faptul că mărfurile au fost returnate sau puse la dispoziția reclamantului pentru returnare, însă reclamantul a refuzat confirmarea recepționării și semnarea documentelor fiscale de retur, invocând necesitatea verificării integrității mărfurilor.

În același timp, apelantul arată că reclamantul nu a formulat ulterior pretenții concrete privind existența unor lipsuri, deteriorări sau neconformități ale bunurilor returnate. În aceste condiții, valoarea datoriei nu putea fi determinată exclusiv prin preluarea mecanică a sumelor din facturile emise de reclamant.

Apelantul mai invocă faptul că actul de verificare prezentat de reclamant nu putea fi considerat o recunoaștere a datoriei, deoarece nu s-a demonstrat că acesta a fost semnat sau acceptat de către pârât.

Un act de verificare întocmit unilateral de creditor nu poate substitui dovada recepționării mărfurilor, a existenței obligației de plată și a cuantumului cert al datoriei.

Suplimentar, apelantul indică faptul că hotărârea atacată conține contradicții și erori evidente de redactare, care demonstrează lipsa unei examinări individualizate a raportului juridic dintre părți.

Astfel, în cuprinsul hotărârii sunt utilizate referiri la „SA Eximotor” ca pretins reclamant/prestator, deși această entitate nu are calitatea de parte în litigiu. De asemenea, sunt utilizate formulări necorespunzătoare referitoare la „pârâte” și „buletin de identitate” în raport cu o persoană juridică.

Apelantul apreciază că aceste erori nu reprezintă simple greșeli materiale, ci indică faptul că motivarea hotărârii a fost preluată formal, fără o analiză reală a situației concrete dintre S.R.L.

„SURJICOV GROUP” și S.A. „ȘARM”.

Apelantul susține că prima instanță a admis existența soldului pretins de reclamant fără a verifica în mod efectiv modul de repartizare a plăților efectuate de către pârât și fără a stabili dacă suma solicitată reprezintă un sold real, cert și exigibil.

Din hotărârea atacată rezultă că pârâtul a efectuat mai multe plăți în contul obligațiilor contractuale, după cum urmează:

15.000 lei la data de 22.07.2024;

25.000 lei la data de 15.08.2024;

50.000 lei la data de 11.09.2024;

50.000 lei la data de 17.10.2024;

10.000 lei la data de 17.01.2025.

Apelantul invocă faptul că prima instanță a preluat fără o verificare critică modul de repartizare a acestor plăți propus de reclamant, fără să analizeze destinația concretă a fiecărei plăți, explicațiile aferente transferurilor bancare, obligațiile stinse prin aceste plăți, scadențele fiecărei facturi și impactul acestora asupra soldului final pretins.

Or, cuantumul datoriei principale depinde în mod direct de modul în care plățile au fost imputate asupra obligațiilor existente. În lipsa unei reconcilieri contabile contradictorii între părți și în lipsa unei analize detaliate a fiecărei plăți, suma de 108.210 lei nu putea fi considerată ca fiind o creanță certă și determinată.

Apelantul consideră că instanța de fond a omis să verifice dacă plățile efectuate au fost atribuite corect obligațiilor indicate de reclamant și dacă acestea au fost luate în calcul împreună cu returile de marfă acceptate sau contestate.

În aceste condiții, concluzia instanței privind existența soldului datorat reprezintă o concluzie formală, întemeiată exclusiv pe poziția reclamantului, fără o examinare efectivă a situației financiare dintre părți.

Apelantul susține că prima instanță a admis în mod nejustificat penalitatea solicitată de reclamant în cuantum de 23.572,56 lei, fără să verifice existența și întinderea obligației accesorii.

Instanța de fond a reținut în mod general că penalitatea ar fi fost calculată pentru perioada 31.10.2024–20.05.2025, însă nu a indicat:

formula concretă de calcul aplicată;

perioada exactă de întârziere pentru fiecare factură;

data individuală a scadenței fiecărei obligații;

soldul zilnic asupra căruia a fost aplicată penalitatea;

modul în care au fost luate în calcul plățile efectuate;

efectul returilor de marfă asupra bazei de calcul.

Apelantul invocă faptul că, potrivit contractului dintre părți, plata urma să fie efectuată în termen de 30 de zile de la recepționarea bunurilor. Prin urmare, penalitatea nu putea fi calculată global asupra unei sume agregate, ci trebuia determinată separat pentru fiecare obligație contractuală, începând cu data reală a scadenței și cu diminuarea corespunzătoare a sumelor achitate sau returnate.

În lipsa unei asemenea verificări, admiterea penalității reprezintă o aplicare mecanică a calculului prezentat de reclamant.

Apelantul mai invocă faptul că penalitatea reprezintă un accesoriu al obligației principale și poate exista numai în măsura în care creanța principală este certă, lichidă și exigibilă. În condițiile în care însăși existența și întinderea datoriei principale sunt contestate, iar raportul contractual este afectat de existența returilor și de refuzul reclamantului de a confirma

recepționarea acestora, penalitatea nu putea fi admisă automat.

Totodată, apelantul consideră că instanța de fond nu a analizat conduita reclamantului și obligația acestuia de a acționa cu bună-credință, inclusiv refuzul confirmării returilor de marfă, deși această conduită putea influența existența unei întârzieri imputabile pârâtului.

Apelantul susține că penalitatea urma a fi respinsă și pentru motivul distinct că reclamantul nu a demonstrat existența unei rezerve exprese a dreptului de a solicita penalități la momentul primirii executărilor parțiale.

Potrivit art. 949 alin. (3) Cod civil, atunci când creditorul primește executarea obligației, acesta poate solicita penalitatea numai dacă și-a rezervat expres acest drept la momentul primirii executării.

Norma respectivă are caracter imperativ și urmărește să protejeze debitorul împotriva situației în care creditorul acceptă executarea obligației, inclusiv executarea parțială, iar ulterior pretinde suplimentar penalități pentru perioada anterioară.

De asemenea, apelantul invocă prevederile art. 965 alin. (2) Cod civil, potrivit cărora, în cazul stingerii obligației, debitorul nu mai este obligat la plata dobânzilor, penalităților sau repararea prejudiciului pentru partea stinsă, în lipsa condițiilor prevăzute de lege.

În opinia apelantului, aplicarea coroborată a acestor norme conduce la concluzia că, după primirea executării totale sau parțiale, creditorul nu poate pretinde penalități pentru partea executată dacă nu și-a rezervat expres acest drept la momentul primirii executării.

Apelantul invocă faptul că această interpretare este confirmată și de practica Curții Supreme de Justiție, potrivit căreia rezerva dreptului la penalitate trebuie exprimată în mod clar și expres la momentul primirii executării, inclusiv pentru fiecare executare parțială. Notificările ulterioare prin care creditorul solicită plata penalităților deja calculate nu pot substitui această rezervă expresă.

În cauza examinată, chiar hotărârea primei instanțe reține existența mai multor executări parțiale efectuate de către S.R.L. „SURJICOV GROUP” și acceptate de S.A. „ȘARM”, inclusiv:

plata de 15.000 lei din 22.07.2024;

plata de 25.000 lei din 15.08.2024;

plata de 50.000 lei din 11.09.2024;

plata de 50.000 lei din 17.10.2024;

plata de 10.000 lei din 17.01.2025;

returul de marfă în valoare de 32.550 lei aferent documentului din 08.10.2024.

Apelantul arată că instanța de fond a analizat aceste executări doar sub aspectul reducerii soldului pretins, fără să verifice efectul juridic al acestora asupra dreptului reclamantului de a solicita penalități.

Or, reclamantul nu a prezentat nicio probă că, la momentul primirii fiecărei plăți sau al acceptării returului, și-ar fi rezervat expres dreptul de a solicita penalități pentru sumele executate sau stinse.

Existența unei clauze penale în contract nu poate substitui rezerva expresă prevăzută de art. 949 alin. (3) Cod civil.

De asemenea, notificările ulterioare din 11.03.2025 și 18.04.2025 nu pot produce efectul juridic al unei rezerve făcute la momentul primirii executării.

Prin urmare, apelantul susține că prima instanță nu putea admite penalitatea în cuantum de 23.572,56 lei fără verificarea distinctă a fiecărei facturi, fiecărei plăți, fiecărui retur, a momentului primirii executării și a existenței unei rezerve exprese a creditorului.

În lipsa acestor verificări, soluția primei instanțe contravine prevederilor art. 947, art. 949

alin. (3) și art. 965 alin. (2) Cod civil.

Apelantul susține că hotărârea primei instanțe este afectată de o motivare insuficientă, întrucât instanța nu a realizat o analiză efectivă și individualizată a circumstanțelor cauzei, limitându-se la enumerarea unor norme de drept, facturi și înscrisuri prezentate de reclamant.

În opinia apelantului, o hotărâre judecătorească motivată nu presupune doar indicarea prevederilor legale aplicabile și reproducerea poziției unei părți, ci presupune stabilirea situației de fapt, examinarea probelor administrate, analiza argumentelor părților și explicarea legăturii dintre probele constatate și concluziile instanței.

În cauza de față, apelantul invocă faptul că instanța de fond a preluat în esență argumentele reclamantului, a enumerat actele anexate la dosar și a admis integral acțiunea, fără o analiză critică privind:

caracterul cert al creanței;

efectele juridice ale retururilor de marfă;

modul de imputare a plăților;

valabilitatea actului de verificare;

existența condițiilor pentru aplicarea penalității;

caracterul rezonabil al cheltuielilor de judecată.

Apelantul indică faptul că deficiențele de motivare rezultă inclusiv din contradicțiile și erorile materiale existente în cuprinsul hotărârii.

Astfel, în motivarea instanței este utilizată denumirea „SA Eximotor” ca pretins reclamant sau participant la raportul juridic, deși această entitate nu are calitate procesuală în cauza examinată.

De asemenea, hotărârea conține formulări improprii, inclusiv referiri la „pârâte” și la „buletinul de identitate” în raport cu o persoană juridică, ceea ce demonstrează lipsa unei adaptări a motivării la situația concretă a litigiului.

Apelantul mai invocă faptul că instanța a reținut că facturile ar fi fost „recunoscute de ambele părți”, deși cauza a fost soluționată în lipsa unei referințe din partea pârâtului și fără ca acesta să fi exprimat o poziție procesuală prin care să confirme existența și cuantumul datoriei.

În aceste condiții, apelantul apreciază că motivarea instanței nu reflectă o analiză reală a circumstanțelor cauzei, ci o preluare formală a poziției reclamantului.

Or, potrivit art. 130 alin. (4) CPC, instanța este obligată să indice în hotărâre motivele pentru care admite sau respinge anumite probe, precum și raționamentul care a determinat concluzia finală.

În hotărârea atacată lipsește o asemenea analiză, fapt care afectează legalitatea și temeinicia soluției pronunțate.

Apelantul susține că prima instanță a acordat în mod nejustificat reclamantului suma de 20.000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, fără a verifica dacă aceste cheltuieli sunt reale, necesare și rezonabile în sensul art. 96 CPC.

Potrivit apelantului, instanța s-a limitat la constatarea existenței unui ordin de plată și la invocarea generală a Recomandării privind cuantumul onorariilor avocaților, fără a analiza în concret volumul și complexitatea activității juridice desfășurate.

Apelantul arată că prezenta cauză a fost examinată în procedură scrisă, fără desfășurarea unor ședințe publice, fără audierea martorilor, fără efectuarea unei expertize și fără administrarea unui probatoriu complex.

În asemenea condiții, suma de 20.000 lei este disproporționată în raport cu:

complexitatea reală a cauzei;

volumul actelor procesuale întocmite;

natura litigiului;
activitatea efectiv prestată de avocat;
durata și dificultatea examinării cauzei.

Apelantul invocă faptul că simpla prezentare a unui ordin de plată nu demonstrează, prin ea însăși, caracterul necesar și rezonabil al cheltuielilor pretinse.

Pentru justificarea unei asemenea sume era necesară prezentarea unor elemente suplimentare, precum:
raportul sau borderoul serviciilor prestate;
descrierea activităților efectuate;
timpul alocat;
complexitatea argumentelor formulate;
legătura dintre activitatea avocatului și necesitatea cheltuielilor suportate.

În lipsa unei asemenea verificări, acordarea integrală a sumei solicitate reprezintă o aplicare formală a prevederilor privind compensarea cheltuielilor de judecată.

Apelantul contestă și acordarea cheltuielilor pentru traducere în cuantum de 1.900 lei, arătând că instanța nu a verificat:
ce acte au fost traduse;
dacă traducerea acestora era necesară;
legătura concretă dintre aceste acte și obiectul litigiului;
dacă respectivele înscrisuri puteau fi utilizate în forma existentă.

În consecință, apelantul solicită ca, în cazul admiterii apelului, cheltuielile de judecată să fie redistribuite conform soluției pronunțate.

Subsidiar, în ipoteza menținerii parțiale a hotărârii, apelantul solicită reducerea cheltuielilor de asistență juridică și traducere la un cuantum rezonabil, proporțional și demonstrat prin probe suficiente.

Apelantul susține că încheierea din 05.03.2026, prin care prima instanță a respins cererea privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii, a fost emisă cu aplicarea eronată a prevederilor art. 182 CPC.

Apelantul arată că, prin cererea depusă la data de 27.02.2026, a solicitat obligarea reclamantului la depunerea unei cauțiuni în cuantum de 131.782,56 lei pentru garantarea prejudiciilor care puteau fi cauzate prin aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Cererea a fost determinată de faptul că, prin Decizia Curții de Apel Nord din 17.02.2026, au fost aplicate măsuri de asigurare sub forma sechestrului asupra conturilor bancare și, subsidiar, asupra altor bunuri ale apelantului.

Prima instanță a respins cererea, motivând că nu ar fi fost demonstrate circumstanțe excepționale și că art. 182 CPC trebuie interpretat restrictiv.

Apelantul consideră această interpretare eronată, deoarece art. 182 CPC nu condiționează aplicarea cauțiunii de existența unor „circumstanțe excepționale”, ci de existența unui risc rezonabil ca pârâtului să îi fie cauzat un prejudiciu prin măsura de asigurare a acțiunii.

Sintagma legală „ar putea fi cauzate” presupune existența unei probabilități rezonabile privind producerea prejudiciului, și nu obligația de a demonstra un prejudiciu deja consumat.

Apelantul invocă faptul că, după aplicarea sechestrului, efectele negative ale măsurii au devenit concrete, fapt confirmat prin extrasul OTP Bank din 10.03.2026, potrivit căruia:
fondurile/soldul disponibil erau de 25.042,40 lei;
suma blocată constituia 131.883,37 lei;
soldul disponibil al contului MD57MO222400000010246001 era 0,00 lei.

Apelantul arată că blocarea conturilor afectează desfășurarea activității economice curente, inclusiv efectuarea plăților către furnizori, achitarea salariilor, plata obligațiilor fiscale și executarea altor obligații contractuale.

O asemenea situație poate genera noi datorii, penalități, majorări și pierderi comerciale, reprezentând exact riscul pentru care legiuitorul a instituit mecanismul cauțiunii prevăzut de art. 182 CPC.

Apelantul mai susține că faptul că cererea privind cauțiunea a fost formulată după pronunțarea Deciziei Curții de Apel Nord din 17.02.2026 nu poate constitui motiv de respingere.

Art. 182 CPC nu instituie un termen de decădere pentru formularea unei asemenea cereri. Dimpotrivă, necesitatea cauțiunii devine evidentă odată cu apariția efectelor concrete ale măsurii de asigurare.

Interpretarea potrivit căreia pârâtul ar trebui să solicite cauțiunea înainte de a cunoaște efectele reale ale sechestrului ar lipsi de eficiență garanția prevăzută de lege.

În consecință, apelantul solicită casarea încheierii din 05.03.2026 și admiterea cererii privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii, cu stabilirea unui termen pentru executarea obligației și aplicarea consecințelor prevăzute de art. 182 alin. (1^1) CPC în cazul nedepunerii acesteia.

Apelantul invocă faptul că hotărârea primei instanțe întrunește temeiurile de casare sau modificare prevăzute de art. 386 alin. (1) CPC.

Potrivit acestei norme, hotărârea urmează a fi casată sau modificată în cazul în care:

circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei nu au fost constatate și elucidate pe deplin;

circumstanțele considerate constatate nu sunt confirmate prin probe veridice și suficiente;

concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei;

normele de drept material sau procedural au fost încălcate ori aplicate eronat.

Apelantul susține că toate aceste temeiuri sunt incidente în prezenta cauză.

Astfel, prima instanță:

nu a verificat comunicarea procedurală efectivă a actelor către pârât;

a aplicat formal procedura cu valoare redusă;

a confundat lipsa referinței cu recunoașterea datoriei;

nu a analizat efectele juridice ale returilor de marfă;

nu a verificat caracterul cert al actului de verificare;

nu a examinat modul de imputare a plăților;

a admis penalitatea fără un calcul verificabil și fără analiza condițiilor prevăzute de art. 949 alin. (3) și art. 965 alin. (2) Cod civil;

a acordat cheltuieli de judecată fără verificarea caracterului lor real, necesar și rezonabil;

a respins neîntemeiat cererea privind depunerea cauțiunii.

În aceste condiții, apelantul consideră că hotărârea primei instanțe este nelegală și netemeinică, fiind rezultatul unei examinări incomplete a circumstanțelor cauzei și al aplicării eronate a normelor de drept material și procedural.

Prin urmare, apelantul solicită admiterea apelului, casarea/modificarea hotărârii atacate și pronunțarea unei soluții conforme cu circumstanțele reale ale cauzei și cu prevederile legale aplicabile.

Totodată, apelantul a solicitat examinarea cauzei în ordine de apel în procedura cererilor cu valoare redusă, însă cu citarea părților, invocând lipsa comunicării efective a actelor de procedură, caracterul contestat al creanței, returul mărfurilor, neclaritatea actului de verificare,

modul de imputare a plăților și calculul penalității. Aceste elemente nu pot fi elucidate real printr-o examinare strict formală, în lipsa explicațiilor părților.

La data de 18.06.2026, prin intermediul Direcției de Evidență și Documentare Procesuală a Curții de Apel Nord, SA „Șarm” a depus referință prin care a menționat despre respingerea cererii de apel ți menținerea hotărârii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026.

În susținerea poziției menționate, intimatul a reiterat argumentele de fapt și de drept invocate în cererea de chemare în judecată. Suplimentar, în combaterea poziției apelantului, intimatul a invocat că argumentele apelantei S.C. „SURJICOV GROUP” S.R.L. privind pretinsa încălcare a dreptului la apărare sunt neîntemeiate și urmăresc interpretarea formală a normelor privind comunicarea actelor de procedură, fără raportare la circumstanțele reale ale cauzei.

Intimatul invocă faptul că apelantei i-au fost comunicate în mod corespunzător atât cererea de chemare în judecată, cât și înscrisurile anexate acesteia, precum și celelalte acte de procedură, la adresa oficială a persoanei juridice indicată în cererea de chemare în judecată și confirmată prin extrasul din Registrul persoanelor juridice eliberat în privința S.C. „SURJICOV GROUP” S.R.L., și anume: mun. Bălți, str. Rodion Malinovski nr. 11, ap. 36.

Comunicarea actelor a fost efectuată prin aviz recomandat, unul dintre mijloacele prevăzute de art. 100 CPC RM.

Potrivit intimatului, în asemenea condiții, actele de procedură urmează a fi considerate recepționate în temeiul art. 102 alin. (7) CPC RM, neexistând temei pentru a considera că apelanta ar fi fost lipsită de posibilitatea de a-și exercita drepturile procesuale.

Suplimentar, intimatul arată că însăși apelanta a confirmat indirect faptul că avea cunoștință despre existența procesului civil și despre examinarea cauzei, prin cererea depusă la data de 27.02.2026 privind obligarea reclamantului la depunerea unei cauțiuni.

În opinia intimatului, această împrejurare demonstrează că apelanta cunoștea despre existența litigiului și avea posibilitatea efectivă de a-și exercita drepturile procesuale, inclusiv dreptul de a prezenta referință și probe în apărare.

Prin urmare, intimatul consideră că invocarea unei pretinse încălcări a dreptului la apărare reprezintă o critică formală, lipsită de suport juridic și factual.

Totodată, intimatul susține că afirmațiile apelantei privind lipsa unei analize reale a probelor de către prima instanță sunt contradictorii și neîntemeiate.

Potrivit intimatului, chiar apelanta recunoaște că prima instanță și-a întemeiat concluzia privind existența datoriei pe facturile fiscale anexate la cererea de chemare în judecată.

Intimatul invocă faptul că respectivele facturi fiscale au fost semnate de părțile contractante și confirmă:

livrarea mărfurilor de către S.C. „ȘARM” S.A.;

recepționarea acestora de către S.C. „SURJICOV GROUP” S.R.L.;

prețul bunurilor livrate;

existența obligației de plată.

Potrivit intimatului, facturile fiscale reprezintă înscrisuri care confirmă executarea obligației de livrare de către creditor și acceptarea mărfurilor de către debitor.

În acest context, intimatul consideră că prima instanță a apreciat corect probele administrate, iar concluzia privind existența datoriei rezultă din înscrisurile prezentate în cauză.

Intimatul susține că afirmațiile apelantei privind returnarea mărfurilor și refuzul reclamantului-intimat de a confirma recepționarea retururilor sunt neîntemeiate și nu sunt susținute prin probe.

Potrivit intimatului, apelanta nu a prezentat niciun înscris sau alt mijloc de probă care să confirme faptul că mărfurile au fost efectiv returnate, că retururile au fost acceptate de creditor sau că acesta ar fi refuzat nejustificat semnarea documentelor corespunzătoare.

Intimatul invocă faptul că existența și întinderea datoriei rezultă din actul de verificare a decontărilor dintre părți, document care reflectă situația financiară reală dintre acestea.

Potrivit poziției intimatului, actul de verificare reprezintă un document veridic, care nu a fost contestat de către apelantă și care confirmă soldul datoriei existente.

Totodată, intimatul arată că obligațiile de plată rezultă din facturile fiscale de livrare și recepționare a mărfii, care au fost semnate electronic inclusiv de administratorul S.C. „SURJICOV GROUP" S.R.L.

Prin semnarea acestor documente, apelanta a confirmat primirea mărfurilor fără obiecții, fapt care a determinat nașterea obligației de achitare a contravalorii acestora.

În consecință, intimatul consideră că susținerile apelantei privind existența unor retururi neconfirmate reprezintă simple afirmații, care nu sunt susținute prin probe admisibile.

Intimatul susține că argumentele apelantei privind aplicarea art. 949 alin. (3) și art. 965 alin. (2) Cod civil RM sunt neîntemeiate și nu corespund situației de fapt existente în cauză.

Potrivit intimatului, apelanta interpretează greșit prevederile legale menționate, întrucât acestea nu sunt aplicabile raportului juridic dedus judecății.

Intimatul arată că penalitatea solicitată nu a fost calculată pentru sumele deja achitate, ci exclusiv pentru soldurile neachitate aferente următoarelor facturi fiscale:

factura fiscală seria și nr. EAR000714142 din 27.09.2024;

factura fiscală seria și nr. EAS000121868 din 10.10.2024;

factura fiscală seria și nr. EAS000794549 din 05.11.2024.

Potrivit intimatului, calculul penalității a fost efectuat conform calculului detaliat anexat la cererea de chemare în judecată, fiind excluse sumele achitate periodic de către debitor.

Intimatul invocă faptul că plățile efectuate de apelantă au fost imputate asupra obligațiilor existente în conformitate cu ordinea prevăzută de art. 875 alin. (4) lit. a) Cod civil RM, astfel încât penalitatea a fost calculată doar pentru partea de obligație care a rămas neachitată.

În aceste condiții, intimatul consideră că nu poate fi reținută aplicarea art. 949 alin. (3) și art. 965 alin. (2) Cod civil RM, deoarece obligația de plată nu a fost stinsă.

Intimatul arată că în cauza examinată a fost demonstrată existența unei datorii neachitate în cuantum de 108 210,00 lei, iar pentru această sumă a fost calculată în mod legal penalitatea în cuantum de 23 572,56 lei.

Prin urmare, intimatul apreciază că prima instanță a aplicat corect prevederile legale și a admis în mod justificat cererea privind încasarea penalității.

Intimatul susține că argumentele apelantei privind caracterul pretins disproporționat al cheltuielilor de judecată sunt neîntemeiate, iar prima instanță a apreciat corect cuantumul acestora în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Potrivit intimatului, instanța de fond a stabilit în mod justificat cheltuielile pentru asistență juridică în cuantum de 20.000 lei, având la bază documentele confirmative prezentate în cauză, inclusiv:

ordinul de plată nr. 1436 din 15.04.2025;

raportul privind activitatea avocatului.

Intimatul invocă faptul că, la determinarea cuantumului cheltuielilor de asistență juridică, instanța a ținut cont de complexitatea cauzei, care a presupus nu doar analiza juridică a raporturilor contractuale dintre părți, ci și examinarea unor aspecte economice și contabile,

inclusiv verificarea facturilor fiscale, a plăților efectuate, a soldurilor datoriei și a calculului penalității.

În opinia intimatului, cauza nu poate fi apreciată ca fiind una simplă, întrucât soluționarea acesteia a necesitat cunoștințe speciale privind evidența contabilă, decontările dintre părți și determinarea obligațiilor financiare restante.

Totodată, intimatul arată că prima instanță a ținut cont și de conduita procesuală a debitorului, apreciată ca fiind una de rea-credință.

Intimatul invocă faptul că apelanta, atât în fața primei instanțe, cât și în cererea de apel, a invocat argumente de natură formală, precum și prevederi legale care, în opinia intimatului, nu sunt aplicabile situației concrete deduse judecății, încercând astfel să evite executarea obligațiilor asumate prin contract.

Potrivit intimatului, această conduită a determinat necesitatea suportării unor cheltuieli suplimentare pentru apărarea drepturilor creditorului și justifică acordarea integrală a cheltuielilor pentru asistență juridică.

De asemenea, intimatul invocă faptul că suma acordată este conformă cu Recomandările privind cuantumul onorariilor avocaților, aprobate prin Decizia nr. 2 din 30.03.2012 a Consiliului Uniunii Avocaților din Republica Moldova.

Prin urmare, intimatul consideră că nu există temei pentru reducerea cheltuielilor de asistență juridică, întrucât acestea au fost reale, necesare și rezonabile în raport cu circumstanțele litigiului.

Intimatul susține că și acordarea cheltuielilor pentru traducerea actelor în cuantum de 1.900 lei a fost legală și justificată.

Potrivit intimatului, traducerea unor înscrisuri a fost necesară întrucât procesul civil urma să se desfășoare în limba de stat – limba română.

În aceste condiții, traducerea documentelor prezentate instanței nu a reprezentat o cheltuială facultativă sau inutilă, ci o măsură necesară pentru asigurarea examinării cauzei în condițiile prevăzute de legislația procesuală.

Intimatul consideră că prima instanță a apreciat corect necesitatea acestor cheltuieli, iar apelanta nu a prezentat argumente sau probe care să demonstreze caracterul nejustificat al acestora.

Intimatul S.C. „ȘARM” S.A. susține că motivele de apel formulate de S.C. „SURJICOV GROUP” S.R.L. sunt neîntemeiate și urmăresc exclusiv reinterpretarea unor circumstanțe deja stabilite corect de prima instanță.

Potrivit intimatului, prima instanță a examinat cauza în conformitate cu normele procesuale aplicabile, a apreciat în mod corespunzător probele administrate și a constatat în mod corect existența obligației de plată a apelantei.

Intimatul invocă faptul că:

- actele de procedură au fost comunicate apelantei la adresa juridică oficială;
- apelanta a avut posibilitatea de a-și exercita drepturile procesuale;
- facturile fiscale confirmă livrarea și recepționarea mărfurilor;
- obligația de plată nu a fost executată integral;
- actul de verificare confirmă existența soldului restant;
- penalitatea a fost calculată doar asupra sumelor neachitate;
- cheltuielile de judecată au fost stabilite în conformitate cu criteriile legale privind realitatea, necesitatea și rezonabilitatea acestora.

În opinia intimatului, criticile apelantei nu demonstrează existența unor erori de fapt sau de drept care ar justifica casarea ori modificarea hotărârii atacate.

Prin urmare, intimatul solicită respingerea apelului declarat de S.C. „SURJICOV GROUP" S.R.L. ca fiind neîntemeiat și menținerea hotărârii primei instanțe ca legală și temeinică.

Aprecierea instanţei de apel:

Analizând argumentele apelului în raport cu materialele cauzei, colegiul civil consideră că apelul urmează a fi respins cu menținerea hotărârii instanței de fond din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.385 lit.a) Cod de procedură civilă, instanţa de apel, după de judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe.

Potrivit art.276^2 Cod de procedură civilă, dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depășește 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei, fără a se lua în considerare dobânzile, penalitățile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă.

Valoarea acțiunii fără dobândă nu depășește 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei din care considerente cauza a fost examinată în procedura cererilor cu valoare redusă.

Potrivit art.276^3 alin.(1) și (2) Cod de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică.

Potrivit prevederilor art.276^4 alin. (5) CPC RM instanța de apel examinează cererea de apel în procedură scrisă sau cu citarea participanților la proces, prevederile art.2763 fiind aplicabile corespunzător astfel, instanța de apel a examinat cererea de apel în procedura scrisă, fără citarea părților.

Instanța de apel a examinat cererea apelantului privind judecarea cauzei cu citarea părților și a constatat că aceasta nu se impune în speță.

În acest sens, instanța reține că litigiul este examinat în procedura cererilor cu valoare redusă, iar materialele cauzei conțin suficiente probe și înscrisuri pentru verificarea legalității și temeiniciei hotărârii primei instanțe. Toate argumentele invocate în cererea de apel, inclusiv cele referitoare la pretinsa necomunicare a actelor de procedură, caracterul contestat al creanței, returul mărfurilor, conținutul actului de verificare, modul de imputare a plăților și calculul penalității, rezultă din actele dosarului și pot fi analizate în baza probelor administrate, fără a fi necesară audierea părților.

Instanța de apel apreciază că administrarea unor explicații orale nu ar conduce la stabilirea unor împrejurări de fapt noi și nici nu ar completa materialul probator existent, acesta fiind suficient pentru soluționarea cauzei și pronunțarea unei decizii legale și întemeiate. În consecință, cererea privind examinarea apelului cu citarea părților urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Consecvent, Colegiul reține că prima instanţă a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material şi procedural, apreciind la justa valoare probele administrate în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă, RM şi a pronunțat o hotărâre legală şi întemeiată.

În cadrul examinării cauzei, Colegiul Civil a constatat că la data de 24 iunie 2024 între reclamantul S.C. „Şarm" S.A. și pârâtul S.C. „Surjicov Group" S.R.L., a fost încheiat contractul pentru fabricarea de produse sub marca comercială a clientului (Vol. I, f.d. 21-23).

Conform facturii fiscale seria și nr. EAP000906957 din 10.07.2024, prestatorul S.C. „Șarm” S.A. a livrat către clientul S.C. „Surjicov Group” S.R.L. marfă în valoare totală de 62 700,00 lei. (Vol. I, f.d. 25).

Potrivit facturii fiscale seria și nr. EAQ000075069 din 19.07.2024, prestatorul S.C. „Șarm” S.A. a livrat către clientul S.C. „Surjicov Group” S.R.L. marfa în valoare totală de 17 080,00 lei (Vol. I, f.d. 27).

La data de 22.07.2024, S.C. „Surjicov Group” S.R.L. a efectuat o plată, conform dispoziției de plată nr. 513 din 22.07.2024 în sumă de 15 000 lei, fapt ce a diminuat suma din factura fiscală seria și nr. ЕЛР000906957 din 10.07.2024 până la valoarea de 47 700,00 lei (Vol. I, f.d. 29).

Potrivit facturii fiscale seria și nr. EAQ000266740 din 29.07.2024, prestatorul S.C. „Șarm” S.A. a livrat către clientul S.C. „Surjicov Group” S.R.L. marfa în valoare totală de 33 590,00 lei (Vol. I, f.d. 30).

La data de 15.08.2024, S.C. „Surjicov Group” S.R.L. a efectuat o plată, conform dispoziției de plată nr. 580 din 15.08.2024 în sumă de 25 000,00 lei, fapt ce a diminuat datoria din factura fiscală scria și nr. EAP000906957 din 10.07.2024 până la valoarea de 22 700,00 lei (Vol. I, f.d. 32).

Potrivit facturii fiscale seria și nr. EAQ000967335 din 28.08.2024, prestatorul S.C. „Șarm” S.A. a livrat către clientul S.C. „Surjicov Group” S.R.L. marfa în valoare totală de 26 120,00 lei (Vol. I, f.d. 33).

La data de 11.09.2024, S.C. „Surjicov Group” S.R.L. a efectuat o plată, conform dispoziției de plată nr. 584 din 11.09.2024 în sumă de 50 000 lei, generând stingerea integrală a datoriei din factura fiscală seria și nr. EAP000906957 din 10.07.2024, a stins integral datoria din factura fiscală seria și nr. EAQ000075069 din 19.07.2024 și a diminuat suma din factura fiscală seria și nr. EAQ000075069 din 29.07.2024 pînă la valoarea de 23 370,00 lei (Vol. I, f.d. 35).

Potrivit facturii fiscale seria și nr. EAR000714142 din 27.09.2024, prestatorul S.C. „Șarm” S.A. a livrat către clientul S.C. „Surjicov Group” S.R.L. marfa în valoare totală de 61 800,00 lei (Vol. I; f.d. 36).

La data de 08.10.2024, S.C. „Surjicov Group” S.R.L., conform actului de restituire/factura de livrare seria și nr. EAS000066620 din 08.10.2024, a restituit marfa în valoare de 32 550,00 lei, generând diminuarea sumei din factura fiscală seria și nr. EAR0007I4142 din 27.09.2024 pînă la valoarea dc 29 250,00 lei (Vol. I, f.d. 38).

Potrivit facturii fiscale seria și nr. EAS000121868 din 10.10.2024, prestatorul S.C. „Șarm” S.A. a livrat către clientul S.C. „Surjicov Group” marfa în valoare totală de 32 550,00 lei (Vol. I, f.d. 40).

La data de 17.10.2024, S.C. „Surjicov Group” S.R.L. a efectuat o plată, conform dispoziției de plată nr. 569 din 17.10.2024 în sumă de 50 000,00 lei, fapt ce a stins integral datoria din factura fiscală seria și nr. EAQ000266740 din 29.07.2024, a stins integral datoria din factura fiscală seria și nr. EAQ000075069 din 28.08.2024 și a diminuat suma din factura fiscală seria și nr. EAR000714142 din 27.09.2024 până la valoarea de 28 740,00 lei (Vol. I, f.d. 42).

Potrivit facturii fiscale seria și nr. EAS000794549 din 05.11.2024, prestatorul S.C. „Șarm” S.A. a livrat către clientul S.C. „Surjicov Group” S.R.L. marfa în valoare totală de 56 920,00 lei (Vol. I, f.d. 43).

La data de 17.01.2025, S.C. „Surjicov Group” S.R.L. a efectuat o plată, conform dispoziției de plată nr. 621 din 17.01.2025 în sumă de 10 000,00 lei, diminuând datoria din factura fiscală seria și nr. EAR000714142 din 27.09.2024 până la valoarea de 18 740,00 lei (Vol. I, f.d. 45).

Conform actului de verificare privind decontările reciproce la data 03.06.2025, între S.C. „Şarm” S.A. și S.C. „Surjicov Group” S.R.L. s-a înregistrat un sold din partea S.C. „Surjicov Group” S.R.L. în sumă de 108 210,00 lei (Vol. I, f.d. 46).

În vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, reclamanta S.C. „Şarm” S.A. a expediat în adresa pârâtului S.C. „Surjicov Group” S.R.L. la data de 11.03.2025, ulterior la 18.04.2025, o notificare prin care l-a informat pe ultimul despre suma datorată, solicitând achitarea sumei de 108 210,00 lei, precum și a penalității în sumă de 18 594,00 lei și comunicându-i, totodată, despre faptul că în situația în care datoria nu va fi achitată în termenul acordat, reclamantul își asumă dreptul de a intenta acțiune în instanța de judecată pentru încasarea datoriei, unde pârâtul va suporta și cheltuieli legate de achitarea serviiilor juridice și taxei de stat (Vol. I, f.d. 47-54).

La data de 30 iunie 2025 S.C. „Şarm” S.A., reprezentată de administratorul Zaichin Mihail, a depus cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „Surjicov Group”, privind încasarea datoriei, penalității şi compensarea cheltuielilor de judecată, solicitând încasarea din contul S.C. „Surjicov Group” S.R.L. a sumei de 108 210 lei ce constituie datoria de bază și a penalității în sumă de 23 572,56 lei, calculate până la data de 03.06.2025, formate în baza contractului din 24.06.2024. Compensarea cheltuielilor de judecată, inclusiv cheltuielile de asistență juridică, prin încasarea de la S.C. „Surjicov Group” S.R.L. în contul S.C. „Şarm” S.A. a sumei de 4 503,45 lei, ce constituie taxa de stat plătită de către reclamantă, a sumei de 200 lei, ce constituie taxa de timbru, a sumei de 1 900,00 lei, ce constituie plata pentru efectuarea traducerii, precum și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 20 000,00 lei.

Concomitent, reclamantul SA „Şarm” reprezentată de administratorul Zaichin Mihail, în vederea asigurării executării unei eventuale hotărâri, a solicitat şi aplicarea măsurilor de asigurare prin aplicarea sechestrului asupra patrimoniului pârâtului (bunuri mobile şi imobile) cât asupra mijloacelor băneşti aflate pe conturile bancare ale SRL „Surjicov Group”, în limita valorii acţiunii înaintate, motivând solicitarea dată prin faptul că, pârâtul pe parcursul examinării cauzei ar putea înstrăina acest bun ca să se eschiveze de la executarea unei eventuale hotărâri judecătorești. Totodată indică despre faptul că, în privința SRL „Surjicov Group” au fost înaintate mai multe acțiuni civile ce vizează patrimoniul acestuia, fapt ce denotă că ultimul se confruntă cu serioase probe financiare.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 30 iunie 2025, s-a dispus primirea în procedura cererilor cu valoare redusă cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Şarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată. Cererea reclamantului privind asigurarea acțiunii a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Nord din 03 octombrie 2025 s-a admis recursul declarat de avocatul Gargaun Igor în interesele SA „Şarm”. S-a casat parțial încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 30 iunie 2025 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către SA „Şarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei, penalității şi a cheltuielilor de judecată, restituind pentru rejudecare problema soluționată prin încheierea casată, în aceiași instanță, în același complet de judecată la etapa soluționării cererii cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 13 octombrie 2025, s-a respins cerinţa reclamantului SA „Şarm” cu privire la aplicarea măsurii de asigurare a acţiunii, ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Nord din 17 februarie 2026 s-a admis recursul declarat de avocatul Gargaun Igor în interesele SA „Şarm”. S-a casat încheierea Judecătoriei Bălți, sediul Central din 13 octombrie 2025 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către SA „Şarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei, penalității şi a cheltuielilor de

judecată. S-a admis cererea de asigurare a acțiunii înaintate de reclamanta SA „Șarm”. S-a aplicat sechestru pe sumele de bani din conturile bancare înregistrate după SRL „Surjicov Group” IDNO 1023602000046, cu sediul în orașul Bălți strada Rodion Malinovski 11, ap. 36, inclusiv pe contul IBAN MD57MO222400000010246001, precum și asupra altor bunuri mobile sau imobile ce aparțin SRL „Surjicov Group”, ce urmează a fi identificate de executorul judecătoresc, în cazul în care mijloacele bănești din conturile bancare ale SRL „Surjicov Group” nu vor fi suficiente, în limita valorii acțiunii în mărime de 131 782,56 lei.

La 27 februarie 2026, reprezentantul pârâtului SRL „Surjicov Group”, administratorul Denis Surjicov a depus cerere privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii în temeiul art. 182 Cod de procedură civilă, pentru prejudiciile ce pot fi cauzate pârâtului prin măsurile de asigurare a acțiunii, solicitând obligarea reclamantului SA „Șarm” să depună cauțiunea prevăzută de art. 182 Cod de procedură civilă în cuantum de 131 782,56 lei, pentru prejudiciile ce pot fi cauzate pârâtului prim măsurile de asigurare a acțiunii. Stabilirea unui termen de 3 zile pentru depunerea cauțiuni, calculat din momentul comunicării încheierii. Avertizarea reclamantului că, în caz de nedepunere a cauțiunii în termenul stabilit, instanța va emite încheiere de anulare a măsurilor de asigurare a acțiunii, conform art. 182 alin. 1 alin.(11) Cod de procedură civilă cu executare imediată.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026, cererea reprezentantului pârâtului SRL „Surjicov Group”, Denis Surjicov privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii în cadrul cauzei civile la cererea înaintată de SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei şi a cheltuielilor de judecată a fost respinsă.

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026, acțiunea civilă a fost admisă integral. S-a încasat de la SRL „Surjicov Group” în beneficiul SA „Șarm”, suma datoriei aferentă contractului din 24.06.2024 în sumă de 131 782,56 (o sută treizeci și unu de mii șapte sute optzeci și doi, 56) lei, cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat achitată la depunerea acțiunii în sumă de 4 503,45 (patru mii cinci sute trei, 45) lei, taxa de timbru în sumă de 200 (două sute) lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 20 000 (douăzeci de mii) lei și cheltuielile de traducere în sumă de 1 900,00 (o mie nouă sute) lei;

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la data de 13 martie 2026, SRL „Surjicov Group” prin intermediul administratorului Surjicov Denis a depus cerere de apel nemotivată, invocând dezacordul cu hotărârea primei instanțe și solicitând casarea acesteia cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea va fi respinsă. Totodată, apelantul și-a exprimat dezacordul cu încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026, solicitând admiterea demersului privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii în cadrul cauzei civile la cererea înaintată de SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei şi a cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 373 Cod de procedură civilă, (1) instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă.

(2) În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces.

Conform art.9 alin.(1) Codul civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sunt prevăzute de lege, dau naştere la

drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile. Alin.(2) Drepturile și obligaţiile civile apar: a) din contracte şi din alte acte juridice.

Conform art.15 alin.(1) Codul civil, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

Prin natura sa, raportul juridic obligaţional este menit să producă efecte juridice. Efectul general al oricărei obligaţii este de a da creditorului dreptul de a obţine de la debitor îndeplinirea exactă a prestaţiei la care s-a obligat. Dar, pentru ca o obligaţie să poată fi executată, mai întâi de toate, este necesar ca aceasta să existe. Obligaţiile se consideră executate în mod corespunzător, dacă sunt respectate toate condiţiile prevăzute în actul din care au luat naştere, precum ar fi cele privitoare la obiectul, subiectele, locul, timpul şi modul de executare.

Potrivit art. 774 alin. (1) Cod civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

În conformitate cu art.775 alin.(1) Codul civil, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bunăcredinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei.

Articolul 776 Cod civil prevede că, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 858 aliniatele (1) și (2) Cod civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul şi în momentul stabilit.

Articolul 992 alin.(1) Codul civil prevede că, contract este acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

Conform art.1375 alin.(1) Codul civil, prin contractul de prestări servicii, o parte (prestator) se obligă să presteze celeilalte părți (beneficiar) anumite servicii, iar aceasta se obligă să plătească retribuția convenită. Alin.(2) Obiectul contractului de prestări servicii îl constituie serviciile de orice natură.

Conform art.1376 Cod Civil, plata pentru servicii se efectuează după prestarea serviciilor. Dacă plata pentru servicii se calculează pe anumite perioade, sumele vor fi acordate după încheierea fiecărei perioade în parte.

La caz, Colegiul Civil constată că argumentele invocate de apelantă nu pot fi reținute ca fiind întemeiate.

Din analiza hotărârii instanței de fond, coroborată cu circumstanțele cauzei, rezultă că cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei şi a cheltuielilor de judecată este întemeiată.

Din materialele cauzei rezultă că SA „Șarm” și-a executat în mod corespunzător obligațiile contractuale asumate, efectuând livrarea mărfurilor către S.C. „Surjicov Group” S.R.L., în conformitate cu raporturile obligaționale existente între părți.

Executarea obligațiilor de către reclamant este confirmată prin facturile fiscale nr. EAP000906957 din 10.07.2024, nr. EAQ000075069 din 19.07.2024, nr. EAQ000266740 din 29.07.2024, nr. EAQ000967335 din 28.08.2024, nr. EAR000714142 din 27.09.2024, nr. EAS000121868 din 10.10.2024 și nr. EAS000794549 din 05.11.2024. Aceste înscrisuri atestă atât transmiterea mărfurilor către cumpărător, cât și recepționarea acestora de către reprezentanții pârâtului, fiind recunoscute de ambele părți și nefiind contestate sub aspectul autenticității, conținutului sau al executării prestației de livrare.

Prin urmare, instanța de apel reține că reclamantul și-a executat integral obligația principală de livrare a mărfurilor, iar din momentul recepționării acestora de către pârât, obligația corelativă a cumpărătorului de achitare a prețului a devenit exigibilă, în condițiile convenite de părți și ale dispozițiilor legale aplicabile.

Din materialele cauzei rezultă că, deși pârâtul a efectuat anumite plăți în contul mărfurilor livrate, acestea au avut un caracter parțial și nu au acoperit integral valoarea obligațiilor de plată asumate. Potrivit înscrisurilor prezentate, după imputarea plăților efectuate asupra debitului, a rămas neachitat un sold în cuantum de 108 210,00 lei.

Colegiul apreciază că acest sold este confirmat de totalitatea probelor administrate în cauză, inclusiv de facturile fiscale și de documentele privind evidența decontărilor dintre părți, care, analizate în ansamblul lor, demonstrează existența unei obligații bănești certe, lichide și exigibile în sarcina pârâtului.

În ceea ce privește susținerile apelantului referitoare la existența returilor de marfă, la modul de imputare a plăților și la pretinsa neclaritate a actului de verificare a decontărilor reciproce, instanța de apel reține că acestea nu sunt de natură să infirme concluzia privind existența debitului restant.

Din materialele cauzei rezultă că returul de marfă în valoare de 32.550 lei, documentat prin factura de retur seria EAS nr. 000066620 din 08.10.2024, a fost reflectat în evidența raporturilor dintre părți și luat în calcul la determinarea soldului restant, inclusiv în actul de verificare a decontărilor reciproce. În aceste condiții, acest retur nu poate conduce la concluzia că instanța ar fi stabilit cuantumul datoriei fără a ține seama de această operațiune.

Totodată, apelantul nu a prezentat înscrisuri concludente din care să rezulte existența altor returi sau un alt cuantum al soldului datorat ori o modalitate diferită de calcul al acestuia.

În consecință, instanța de apel constată că reclamantul a făcut dovada atât a executării obligațiilor contractuale asumate, cât și a existenței creanței solicitate spre încasare, în timp ce apărările formulate de apelant nu sunt susținute de probe suficiente pentru a răsturna forța probantă a înscrisurilor administrate în cauză.

Subsecvent, potrivit prevederilor art. 858 alin. (1), (2) Cod Civil al RM, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. (2) Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Potrivit art. 861 alin. (2) Cod Civil al RM, dacă datoria de a executa imediat nu rezultă din lege, contract sau din natura obligației, debitorul trebuie să execute obligația în termen de 7 zile din momentul primirii facturii sau a unei cereri echivalente din partea creditorului. Introducerea acțiunii în justiție față de debitor se asimilează cererii de executare din partea creditorului.

În conformitate cu art.901 alin.(1) lit.a)-c) Cod Civil al RM, atunci când, fără justificare, debitorul nu îşi execută obligaţia, creditorul poate, în condiţiile legii şi, după caz, ale contractului, la alegerea sa: să ceară executarea silită a obligaţiei; să suspende executarea obligaţiei corelative; să reducă obligaţia sa corelativă etc.

Conform art. 934 (1) Cod Civil al RM, creditorul are dreptul la despăgubiri pentru întregul prejudiciu cauzat prin neexecutarea obligației, cu excepția cazului în care debitorul demonstrează că neexecutarea este justificată.

Conform art. 942 alin. (4) Cod Civil al RM, în cazul în care s-a stipulat o clauză penală, creditorul poate să ceară, la alegere, fie dobînda de întîrzierc calculată conform dispozițiilor prezentului articol, fie penalitatea pentru întîrzierc. De asemenea, creditorul poate cere despăgubiri pentru prejudiciul cauzat în partea neacoperită de dobînda de întîrziere.

Conform art. 947 al. (1), (2), (3), (5) Cod Civil al RM, (1) clauza penală este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulînd că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate). (2) Prin clauză penală se poate garanta numai o creanță valabilă. (3) Penalitatea poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligației garantate prin clauza penală sau a părții ncexecutatc, inclusiv sub forma unei dobînzi de întîrziere. (5) Debitorul nu este obligat să plătească penalitate în cazul în care neexecutarea obligației este justificată.

Conform pct. 6.2 din contract din 24.06.2024 pentru fabricarea de produse sub marca comercială a clientului, include o clauză penală în care penalitatea a este stipulată sub forma unei dobînzi de întîrziere în mărime de 0,1% din suma obligației neexecutate (sau executate necorespunzător) pentru fiecare zi de întârziere în executarea obligației, dar nu mai mult de 100% din suma restantă.

În ceea ce privește capătul de cerere privind încasarea penalității contractuale, Colegiul reține că, odată stabilită existența obligației principale de plată și neexecutarea acesteia în termenul convenit de părți, devin incidente dispozițiile contractuale referitoare la răspunderea debitorului pentru executarea cu întârziere a obligației pecuniare.

Din materialele cauzei rezultă că S.C. „Surjicov Group” S.R.L. nu și-a executat obligația de achitare a contravalorii mărfurilor în termenele stabilite, aflându-se astfel în întârziere de drept. În aceste condiții, reclamanta S.A. „Șarm” este îndreptățită să solicite încasarea penalității contractuale, aceasta reprezentând o modalitate convențională de reparare a prejudiciului cauzat prin executarea tardivă a obligației de plată.

Colegiul constată că reclamanta a prezentat un calcul detaliat al penalității, întocmit distinct pentru fiecare factură fiscală restantă, cu indicarea perioadelor de întârziere, a soldului rămas neachitat, a plăților efectuate pe parcursul executării obligației și a modului în care acestea au influențat baza de calcul a penalității.

Astfel, potrivit calculului aferent facturii fiscale nr. EAR000714142 din 27.09.2024, obligația inițială în cuantum de 61 800,00 lei a fost diminuată ca urmare a emiterii facturii de returnare nr. EAS000066620 din 08.10.2024, prin care valoarea mărfurilor returnate a fost stabilită la 32 550,00 lei, rezultând un sold restant de 29 250,00 lei. Ulterior, prin Dispoziția de plată nr. 569 din 17.10.2024, pârâtul a achitat suma de 510,00 lei, soldul obligației fiind redus la 28 740,00 lei. În raport cu acest sold, reclamanta a calculat penalitatea contractuală în cuantum de 28,74 lei pentru fiecare zi de întârziere. De asemenea, prin Dispoziția de plată nr. 621 din 17.01.2025, pârâtul a achitat suplimentar suma de 10 000,00 lei, astfel încât soldul datoriei a fost redus la 18 740,00 lei, penalitatea fiind recalculată în mod corespunzător la 18,74 lei pentru fiecare zi de întârziere, aspect confirmat de înscrisurile anexate la dosar (vol. I, f.d. 56–60).

Totodată, potrivit calculului prezentat pentru factura fiscală nr. EAS000121868 din 10.10.2024, penalitatea a fost determinată prin raportare la soldul restant de 32 550,00 lei, rezultând o penalitate zilnică de 32,55 lei (vol. I, f.d. 60–63).

În același sens, conform calculului aferent facturii fiscale nr. EAS000794549 din 05.11.2024, penalitatea a fost calculată prin aplicarea clauzei penale asupra soldului restant de 56 920,00 lei, rezultând o penalitate zilnică de 56,92 lei (vol. I, f.d. 64–67).

Analizând înscrisurile menționate, Colegiul constată că modalitatea de calcul a penalității este una transparentă, fiind determinată în funcție de soldul efectiv rămas neachitat după fiecare operațiune de diminuare a debitului, fie ca urmare a returului de marfă, fie în urma plăților parțiale efectuate de debitor. Prin urmare, penalitatea nu a fost calculată asupra unor sume deja stinse, ci exclusiv asupra obligației pecuniare restante existente la fiecare moment al executării

contractului, respectând astfel prevederile contractuale și principiul proporționalității accesoriului față de obligația principală.

Colegiul mai reține că apelantul s-a limitat la contestarea generală a cuantumului penalității și a modului de calcul al acesteia, fără a prezenta un calcul alternativ, fără a indica erori concrete în determinarea soldurilor restante și fără a depune înscrisuri din care să rezulte efectuarea unor plăți suplimentare ori existența altor împrejurări susceptibile să influențeze cuantumul penalității. Or, potrivit regulilor privind sarcina probei, partea care contestă exactitatea unui calcul trebuie să prezinte dovezi apte să demonstreze caracterul eronat al acestuia, simpla negare a pretențiilor nefiind suficientă pentru înlăturarea forței probante a înscrisurilor administrate.

În lipsa unor probe contrare, Colegiul apreciază că calculul penalității prezentat de reclamantă este întemeiat, fiind susținut de documentele justificative aflate la dosar și reflectând evoluția reală a obligației de plată pe întreaga perioadă de întârziere. În consecință, instanța de apel consideră legală și justificată soluția primei instanțe privind încasarea de la S.C. „Surjicov Group" S.R.L. în beneficiul S.A. „Șarm" a penalității contractuale în cuantum de 23 572,56 lei, calculată pentru perioada 31.10.2024–20.05.2025.

Colegiul judiciar apreciază ca neîntemeiată critica apelantei privind pretinsa încălcare a art. 949 alin. (3) Cod civil. Din materialele cauzei rezultă că reclamanta nu a acceptat executarea integrală a obligației principale, ci doar executări parțiale, care au diminuat succesiv cuantumul datoriei fără a conduce la stingerea acesteia.

La data formulării acțiunii exista un sold restant în sumă de 108.210 lei, iar penalitatea a fost calculată exclusiv asupra obligațiilor rămase neachitate, după deducerea tuturor plăților și a returului de marfă în valoare de 32.550 lei.

În aceste condiții, acceptarea unor plăți parțiale nu poate fi echivalată cu acceptarea executării obligației în sensul art. 949 alin. (3) Cod civil și nici nu presupune renunțarea tacită a creditorului la dreptul de a pretinde penalitatea aferentă obligației restante, în lipsa stingerii integrale a creanței.

Colegiul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiat argumentul apelantei privind pretinsa încălcare a dreptului la apărare prin examinarea cauzei în procedura cu valoare redusă.

Din materialele cauzei rezultă că prima instanță a întreprins toate măsurile prevăzute de lege pentru comunicarea către pârâtă a actelor de procedură, inclusiv a cererii de chemare în judecată și a înscrisurilor anexate acesteia.

Actele procedurale au fost expediate la adresa juridică oficială a S.C. „SURJICOV GROUP" S.R.L., indicată în Registrul persoanelor juridice și utilizată pentru identificarea persoanei juridice în cadrul raporturilor procesuale.

Comunicarea prin intermediul serviciului poștal cu aviz recomandat reprezintă una dintre modalitățile de comunicare a actelor de procedură prevăzute de art. 100 CPC RM, iar în condițiile art. 102 alin. (7) CPC RM, actele expediate la sediul oficial al persoanei juridice se consideră recepționate.

Instanța de apel reține că obligația instanței de a asigura comunicarea actelor de procedură nu presupune garantarea faptului că persoana juridică va manifesta diligență în recepționarea corespondenței la sediul său juridic, această obligație revenind însăși persoanei juridice.

La caz, apelanta nu a prezentat probe care să demonstreze că adresa juridică indicată în Registrul persoanelor juridice era incorectă, că actele au fost expediate la o altă adresă decât cea oficială sau că procedura de comunicare ar fi fost efectuată cu încălcarea prevederilor legale.

Mai mult, Colegiul judiciar reține că însăși conduita procesuală ulterioară a apelantei confirmă faptul că aceasta cunoștea despre existența litigiului. Astfel, prin cererea depusă la

27.02.2026 privind obligarea reclamantei la depunerea cauțiunii, S.C. „SURJICOV GROUP” S.R.L. a demonstrat că avea cunoștință despre existența cauzei civile și despre măsurile procesuale aplicate.

Prin urmare, nu poate fi reținut argumentul apelantei privind lipsirea sa de posibilitatea efectivă de a-și exercita dreptul la apărare.

Colegiul judiciar constată că prima instanță a aplicat corect dispozițiile procedurale privind examinarea cauzei în procedura cu valoare redusă, iar lipsa unei referințe depuse de către pârâtă în termenul stabilit de lege nu poate fi imputată instanței.

Instanța de apel apreciază ca neîntemeiat argumentul apelantei potrivit căruia prima instanță ar fi considerat lipsa referinței drept o recunoaștere a pretențiilor reclamantei.

Din analiza hotărârii contestate rezultă că prima instanță nu a stabilit existența obligației de plată exclusiv prin prisma lipsei poziției procesuale a pârâtei, ci a examinat înscrisurile prezentate de reclamantă și a apreciat valoarea probantă a acestora.

Or, în conformitate cu art. 118 CPC RM, reclamanta avea obligația de a demonstra circumstanțele care constituie temeiul pretențiilor sale, obligație pe care aceasta a realizat-o prin prezentarea documentelor justificative.

În cauză au fost prezentate:

- facturile fiscale privind livrarea mărfurilor;
- documentele de recepționare a acestora;
- actul de verificare a decontărilor;
- informațiile privind plățile efectuate;
- calculul penalității.

Colegiul judiciar constată că prima instanță a apreciat probele administrate în ansamblu, iar concluzia privind existența datoriei rezultă din coroborarea acestora.

Critica apelantei potrivit căreia instanța ar fi suplinit lipsa probelor prin pasivitatea procesuală a pârâtei nu este confirmată de materialele cauzei.

Dimpotrivă, apelanta nu contestă existența raportului contractual dintre părți, existența livrărilor și efectuarea unor plăți, ci formulează obiecții referitoare la modul de calcul al soldului și existența unor pretinse retururi.

Aceste susțineri însă nu sunt suficiente pentru a înlătura valoarea probantă a documentelor prezentate de reclamantă.

Colegiul judiciar constată că argumentele apelantei privind caracterul incert al datoriei sunt neîntemeiate.

Din materialele cauzei rezultă că suma de 108 210,00 lei reprezintă soldul neachitat aferent unor livrări de marfă efectuate în baza raporturilor contractuale existente între părți.

Facturile fiscale:

- EAR000714142 din 27.09.2024;
- EAS000121868 din 10.10.2024;
- EAS000794549 din 05.11.2024,

confirmă existența obligațiilor asumate de către apelantă.

Colegiul judiciar reține că facturile fiscale nu reprezintă simple înscrisuri întocmite unilateral de către creditor, ci documente fiscale care confirmă operațiuni economice efectuate între părți.

Aceste documente au fost acceptate de către apelantă, fiind semnate electronic inclusiv de administratorul societății.

Prin urmare, acestea confirmă nu doar emiterea documentelor fiscale, ci și faptul recepționării mărfurilor și acceptării obligației de plată.

În ceea ce privește susținerile apelantei privind existența unor retururi de marfă, Colegiul judiciar reține că acestea nu sunt confirmate prin probe suficiente.

Faptul că între părți a existat un retur în valoare de 32 550,00 lei nu demonstrează automat că întreaga datorie pretinsă de reclamantă este lipsită de certitudine.

Dimpotrivă, existența acestui retur a fost reflectată în evidența relațiilor financiare dintre părți, iar suma solicitată în prezenta cauză reprezintă soldul rămas după luarea în calcul a operațiunilor efectuate.

Apelanta nu a prezentat documente care să confirme alte restituiri de marfă acceptate de reclamantă și care să conducă la diminuarea suplimentară a datoriei.

Referitor la actul de verificare, instanța de apel reține că acesta reprezintă un înscris care reflectă situația decontărilor dintre părți și care nu a fost contestat în mod efectiv prin probe contrare.

În lipsa unor dovezi care să combată conținutul acestuia, prima instanță corect a apreciat acest înscris în coroborare cu celelalte probe administrate.

Prin urmare, concluzia primei instanțe privind existența datoriei în cuantum de 108 210,00 lei este legală și întemeiată.

Colegiul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiat argumentul apelantei potrivit căruia prima instanță nu ar fi verificat modul de imputare a plăților efectuate și ar fi preluat în mod formal soldul indicat de reclamantă.

Din analiza materialelor cauzei rezultă că prima instanță a examinat înscrisurile privind achitările efectuate de către S.C. „SURJICOV GROUP” S.R.L. și le-a avut în vedere la determinarea soldului restant.

Faptul efectuării plăților de către apelantă nu este contestat, însă acestea nu conduc la stingerea integrală a obligației contractuale, ci doar la diminuarea acesteia.

Colegiul judiciar reține că, potrivit regulilor generale privind executarea obligațiilor și imputarea plăților, achitările efectuate de debitor se impută asupra obligațiilor existente conform ordinii prevăzute de lege, iar simplul fapt al efectuării unor plăți parțiale nu poate conduce la concluzia inexistenței unei datorii restante.

La caz, reclamanta a prezentat calculul detaliat al soldului, indicând facturile asupra cărora au fost efectuate livrările, plățile recepționate și suma rămasă neachitată.

Apelanta nu a prezentat un calcul alternativ, susținut prin acte contabile sau alte probe, prin care să demonstreze că imputarea plăților efectuată de reclamantă ar fi fost incorectă.

Or, potrivit art. 118 CPC RM, partea care invocă anumite circumstanțe are obligația de a le demonstra prin probe pertinente și admisibile.

În aceste condiții, simpla afirmație a apelantei că plățile nu ar fi fost corect imputate nu este suficientă pentru a răsturna constatările primei instanțe.

Colegiul judiciar reține că prima instanță corect a stabilit că plățile efectuate au fost luate în calcul la determinarea soldului, iar suma de 108 210,00 lei reprezintă obligația restantă rezultată după efectuarea achitărilor parțiale.

Prin urmare, critica apelantei privind pretinsa lipsă a unei reconcilieri contabile și caracterul incert al soldului nu poate fi reținută.

Colegiul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiate argumentele apelantei referitoare la admiterea nejustificată a penalității solicitate de reclamantă.

Din materialele cauzei rezultă că penalitatea nu a fost calculată asupra întregii valori a livrărilor efectuate, ci exclusiv asupra sumelor neachitate, aferente facturilor fiscale:

- EAR000714142 din 27.09.2024;

- EAS000121868 din 10.10.2024;
- EAS000794549 din 05.11.2024.

Instanța de apel constată că reclamanta a prezentat un calcul detaliat al penalității, în care au fost indicate perioada de întârziere, baza de calcul și cuantumul rezultat.

Apelanta critică acest calcul, însă nu prezintă un calcul propriu și nici probe care să demonstreze existența unor erori matematice sau juridice în determinarea penalității.

Referitor la susținerea apelantei că penalitatea ar fi fost calculată asupra unor sume care au fost deja achitate, Colegiul judiciar reține că această afirmație nu corespunde materialelor cauzei.

Din actele dosarului rezultă că plățile efectuate de debitor au fost luate în calcul la determinarea soldului, iar penalitatea a fost aplicată exclusiv asupra obligațiilor care au rămas neachitate.

Prin urmare, nu poate fi reținut argumentul privind calcularea penalității pentru obligații deja stinse.

Colegiul judiciar apreciază ca fiind eronată interpretarea apelantei privind aplicabilitatea art. 949 alin. (3) și art. 965 alin. (2) Cod civil RM.

Normele respective reglementează situația în care creditorul primește executarea obligației și, ulterior, pretinde penalități pentru obligația deja executată, fără a-și fi rezervat expres acest drept.

Or, în prezenta cauză nu se constată o asemenea situație juridică.

Din materialele cauzei rezultă că obligația contractuală a apelantei nu a fost executată integral, existând un sold restant în cuantum de 108 210,00 lei la momentul formulării acțiunii.

Plățile efectuate anterior nu au reprezentat executarea integrală a obligației, ci doar executări parțiale care nu au condus la stingerea datoriei.

În aceste condiții, creditorul nu era în situația prevăzută de art. 949 alin. (3) Cod civil RM, deoarece nu a acceptat executarea integrală a obligației și nu a renunțat la dreptul de a solicita penalități pentru întârzierea executării obligației restante.

Colegiul judiciar reține că existența unei clauze penale în contract, coroborată cu existența unei obligații neachitate și a întârzierii în executare, constituie temei pentru solicitarea penalității.

De asemenea, art. 965 alin. (2) Cod civil RM nu poate fi aplicat în sensul susținut de apelantă, întrucât obligația principală nu era stinsă la momentul solicitării penalității.

Prin urmare, prima instanță corect a constatat existența condițiilor pentru admiterea penalității, iar criticile apelantei în această parte sunt lipsite de suport juridic.

Colegiul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiat argumentul apelantei privind nemotivarea hotărârii primei instanțe.

Analizând conținutul hotărârii atacate, instanța de apel constată că prima instanță a indicat circumstanțele de fapt stabilite, probele pe care și-a întemeiat concluziile, precum și normele de drept aplicate.

Faptul că apelanta nu este de acord cu aprecierea probelor realizată de prima instanță nu echivalează cu lipsa motivării hotărârii.

Instanța nu este obligată să răspundă separat fiecărui argument posibil al unei părți, ci trebuie să ofere o motivare suficientă care să permită verificarea legalității și temeiniciei soluției.

La caz, prima instanță a analizat existența raportului contractual dintre părți, livrarea mărfurilor, existența obligației de plată, plățile efectuate, soldul restant și penalitatea solicitată.

Referitor la erorile materiale invocate de apelantă, inclusiv menționarea denumirii „SA Eximotor”, Colegiul judiciar constată că acestea nu afectează legalitatea soluției pronunțate și nu conduc la concluzia că instanța nu ar fi examinat raportul juridic dintre părți.

Astfel de inadvertențe de redactare nu pot constitui, prin ele însele, temei de casare a hotărârii, în lipsa demonstrării faptului că au influențat soluția pronunțată.

Colegiul judiciar reține că obiectul litigiului, părțile și obligațiile deduse judecății au fost clar determinate, iar concluziile instanței sunt raportate la probele administrate în cauză.

Colegiul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiate criticile apelantei privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 20 000,00 lei și a cheltuielilor pentru traducerea actelor în cuantum de 1 900,00 lei.

Conform art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere părţii care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului - proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Conform art.96 CPC, alin.(1) Cod de procedură civilă al RM, Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile.

În conformitate cu prevederile art. 96 CPC RM, partea care a câștigat procesul are dreptul la compensarea cheltuielilor de judecată suportate, în măsura în care acestea sunt reale, necesare și rezonabile.

Din materialele cauzei rezultă că reclamanta-intimată a confirmat suportarea cheltuielilor pentru asistență juridică prin actele justificative prezentate, inclusiv ordinul de plată nr. 1436 din 15.04.2025 și raportul privind activitatea avocatului (f.d. 85).

Colegiul judiciar reține că prima instanță nu a acordat automat cuantumul solicitat, ci a apreciat necesitatea și rezonabilitatea acestuia prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei.

Astfel, litigiul examinat nu a presupus doar o simplă solicitare de încasare a unei sume de bani, ci a implicat analiza unui raport contractual comercial, examinarea mai multor facturi fiscale, verificarea operațiunilor de livrare și plată, determinarea soldului restant, precum și verificarea calculului penalității.

Prin urmare, complexitatea cauzei nu poate fi apreciată exclusiv prin prisma faptului că aceasta a fost examinată în procedură scrisă, deoarece volumul și natura activității avocatului nu sunt determinate doar de numărul ședințelor de judecată, ci și de analiza juridică și factuală necesară pentru pregătirea poziției procesuale.

Colegiul judiciar constată că apelanta nu a prezentat probe care să demonstreze că suma acordată ar fi una excesivă, fictivă sau lipsită de justificare.

Simpla invocare a faptului că nu au fost administrate probe complexe, nu au fost audiați martori sau nu au fost efectuate expertize nu conduce automat la concluzia că asistența juridică acordată nu a necesitat un volum corespunzător de muncă.

De asemenea, instanța de apel reține că prima instanță a avut în vedere și complexitatea aspectelor contabile ale cauzei, precum și necesitatea examinării mai multor operațiuni economice dintre părți.

Or, din normele menționate, raportate la hotărârea Plenului Curţii Supreme de Justiţie cu privire la practica aplicării de către instanţele judecătoreşti a legislaţiei despre încasarea cheltuielilor de judecată în cauzele civile, nr. 25 din 28 iunie 2004, s-a recomandat ca în cazurile de soluţionare a cererilor de restituire a cheltuielilor pentru asistenţă juridică acordată, instanţele vor reţine inclusiv pornind de la practica CtEDO că cheltuielile pentru asistenţa juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime.

Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CtEDO se evidenţiază necesitatea prezentării, de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente: a) dovada achitării onorariilor avocaţilor (copii de pe dispoziţiile de plată prin virament sau bonurile de plată); b) copia de pe facturile de strictă evidenţă, emisă pentru clienţi, persoane juridice şi în alte cazuri stabilite de legislaţie; c) listă detaliată a actelor/acţiunilor efectuate de avocat şi a timpului aferent acestora (cu tariful şi orarul).

De altfel, Colegiul ține să menționeze Hotărârea nr. 19-02/27.05.2022 din 27 mai 2022 privind recomandările cuantumului onorariilor avocaţilor şi compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică prin care s-a aprobat modificările la recomandările privind cuantumul onorariilor avocaţilor și compensarea de către instanţele de judecată a cheltuielilor de asistenţă juridică, potrivit căruia, conform pct. 16 din recomandare este indicat faptul că Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor a următoarelor documente:

a. dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată);

b. copia de pe facturile de strictă evidență, emisă pentru clienți-persoane juridice și in alte cazuri stabilite de legislație;

c. listă detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și timpului aferent acestora (cu tarifului orar).

Iar conform pct. 17 din recomandarea menționată, Pentru determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ține cont de:

a) complexitatea cauzei; noutatea și dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speță;
b) aportul avocatului la soluționarea cauzei;
c) timpul și munca depusă de avocat;
d) aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența (cunoștințe tehnice speciale, cunoașterea profundă a unor reglementări de profil, cunoașterea limbilor străine, a altor, procedee de comunicare cu clienți specifici etc.);
e) faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare;
f) rezultatul obținut;
g) restricțiile de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei;
h) natura și durata relației dintre avocat și client;
i) experiența, reputația și abilitatea avocatului;
j) justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate in cauză;
k) suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză;
l) alți factori, la discreția instanței.

În această ordine de idei altă ordine de idei, Colegiul reține că instanța de fond just a ajuns la concluzia compensa reclamantului suma de 20 000,00 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, or instanța de fond a dat apreciere cuantumului raportului volumului de muncă acordat de avocat după intima sa convingere, având în vedere normele menționate mai sus în ansamblu.

În susținerea alegațiilor pretinse, în jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Costin versus România, hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin și alții versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006,

etc.) s-a statuat că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil.

Astfel, revenind la realitatea, necesitatea şi rezonabilitatea cheltuielilor suportate, cât și aportul adus de către avocatul în reprezentarea intereselor intimatului, Colegiul apreciază suma de 20 000,00 ca fiind una rezonabilă în vederea compensării cheltuielilor menționate, urmând a fi încasate din contul apelantului SRL „Surjicov Group”.

Colegiul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiată și critica apelantei referitoare la cheltuielile de traducere în cuantum de 1 900,00 lei.

Potrivit art. 90 lit. l) Cod Procedură Civilă RM, „Din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: l) alte cheltuieli necesare, suportate de instanţă şi de participanţii la proces”.

Din materialele cauzei rezultă că traducerea actelor a fost determinată de necesitatea desfășurării procesului în limba de stat, conform cerințelor legislației procesuale.

Apelanta nu a demonstrat că actele respective nu erau necesare pentru examinarea cauzei sau că traducerea acestora nu avea legătură cu obiectul litigiului.

În aceste condiții, prima instanță corect a inclus aceste cheltuieli în categoria cheltuielilor de judecată recuperabile.

Prin urmare, criticile apelantei privind cheltuielile de judecată urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

În conformitate cu art.182 Cod de procedură civilă, acceptând asigurarea acţiunii, judecătorul sau instanţa, la solicitarea motivată a pârâtului, cere reclamantului o cauţiune a prejudiciilor care ar putea fi cauzate pârâtului. (1^1) În cazul în care reclamantul nu depune cauţiunea în termenul stabilit de instanţă, aceasta din urmă emite o încheiere de anulare a măsurilor de asigurare a acţiunii, care se execută imediat. (2) Dacă hotărârea de respingere a acţiunii reclamantului a devenit irevocabilă, pârâtul este în drept să intenteze împotriva lui acţiune în reparaţie a prejudiciului cauzat prin măsurile de asigurare a acţiunii, luate la cererea acestuia, indiferent de vinovăţia reclamantului. (3) Persoana care a depus cauţiunea are dreptul să solicite restituirea acesteia în cazul în care partea care se consideră prejudiciată prin măsurile de asigurare a acţiunii nu depune o acţiune pentru compensarea prejudiciilor în termen de cel mult două luni de la data la care a rămas irevocabilă hotărârea judecătorească prin care a fost soluţionată cauza ori s-a emis încheierea judecătorească irevocabilă prin care a fost încetat procesul sau prin care cererea a fost scoasă de pe rol.

Colegiul judiciar apreciază ca fiind neîntemeiate argumentele apelantei privind legalitatea încheierii din 05.03.2026 prin care a fost respinsă cererea privind obligarea reclamantei la depunerea cauțiunii.

Instanța de apel reține că instituția cauțiunii prevăzută de art. 182 CPC RM reprezintă o garanție procesuală destinată acoperirii eventualelor prejudicii care ar putea fi cauzate prin aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Însă simpla existență a unei măsuri de asigurare a acțiunii nu determină în mod automat obligația creditorului de a depune cauțiune.

Partea care solicită aplicarea cauțiunii trebuie să demonstreze existența unui risc real și rezonabil de producere a unui prejudiciu ca urmare a măsurii de asigurare aplicate.

În cauza examinată, apelanta a invocat existența unui prejudiciu posibil prin aplicarea sechestrului asupra conturilor bancare, însă nu a demonstrat în mod suficient că măsura dispusă a generat sau urma în mod inevitabil să genereze prejudicii concrete, determinate și imputabile reclamantei.

Faptul că anumite mijloace financiare au fost indisponibilizate ca urmare a aplicării măsurii de asigurare nu este suficient, prin sine, pentru stabilirea obligației de depunere a cauțiunii.

Or, măsura asiguratorie are tocmai scopul de a conserva posibilitatea executării unei eventuale hotărâri favorabile creditorului și nu poate fi considerată, prin ea însăși, o cauză a unui prejudiciu compensabil.

Colegiul judiciar reține că prima instanță corect a apreciat că, la momentul examinării cererii privind cauțiunea, apelanta nu a demonstrat existența unor circumstanțe concrete care ar justifica aplicarea acestei garanții procesuale.

Referitor la argumentul apelantei potrivit căruia art. 182 CPC RM nu instituie necesitatea existenței unor circumstanțe excepționale, instanța de apel reține că, indiferent de calificarea juridică utilizată, partea solicitantă trebuie să demonstreze existența unei probabilități reale de cauzare a unui prejudiciu.

Totodată, Colegiul judiciar reține că, potrivit art. 182 CPC RM, cererea privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii urmează a fi formulată de către pârât în etapa procesuală corespunzătoare aplicării măsurii de asigurare a acțiunii, respectiv anterior dispunerii măsurii de asigurare sau cel puțin până la pronunțarea soluției asupra cererii de aplicare a acesteia.

Rațiunea juridică a instituției cauțiunii constă în prevenirea și garantarea reparării eventualelor prejudicii care ar putea fi cauzate pârâtului prin aplicarea unei măsuri de asigurare solicitate de reclamant, înainte ca efectele acestei măsuri să se producă.

Or, după aplicarea efectivă a măsurii de asigurare a acțiunii, solicitarea ulterioară a obligării reclamantului la depunerea cauțiunii nu poate constitui un remediu preventiv, ci ar avea caracterul unei reacții ulterioare față de o măsură deja dispusă și executată.

Colegiul judiciar constată că, în speță, apelanta a formulat cererea privind obligarea reclamantei la depunerea cauțiunii doar după pronunțarea Deciziei Curții de Apel Nord din 17.02.2026 prin care a fost aplicată măsura de asigurare sub forma sechestrului asupra conturilor bancare și altor bunuri.

Astfel, la momentul formulării cererii de cauțiune, măsura asiguratorie fusese deja dispusă, iar scopul preventiv urmărit de art. 182 CPC RM nu mai putea fi realizat în forma prevăzută de această normă.

Interpretarea contrară, potrivit căreia pârâtul ar putea solicita depunerea cauțiunii după aplicarea și executarea măsurii de asigurare, ar lipsi de conținut caracterul anticipativ al acestei garanții procesuale și ar transforma cauțiunea într-un mecanism de compensare ulterioară a unor eventuale consecințe produse prin măsura deja aplicată.

Colegiul judiciar subliniază că pârâtul nu este lipsit de posibilitatea de a contesta legalitatea și temeinicia măsurii de asigurare aplicate, inclusiv prin exercitarea căilor procesuale prevăzute de lege, însă instituția cauțiunii trebuie solicitată în momentul în care instanța urmează să aprecieze oportunitatea aplicării măsurii de asigurare și existența unui echilibru între interesele procesuale ale părților.

În consecință, chiar în ipoteza în care pârâtul invocă existența unor consecințe negative generate de aplicarea sechestrului, acest argument nu poate justifica admiterea unei cereri de cauțiune formulate ulterior aplicării măsurii asigurătorii, deoarece aceasta nu a fost solicitată în etapa procesuală corespunzătoare.

Prin urmare, Colegiul judiciar constată că prima instanță corect a respins cererea privind obligarea reclamantului la depunerea cauțiunii, întrucât aceasta a fost formulată ulterior aplicării măsurii de asigurare a acțiunii, iar condițiile și scopul prevăzute de art. 182 CPC RM nu au fost întrunite.

În lipsa unei asemenea demonstrații, admiterea automată a cererii privind cauțiunea ar transforma această instituție într-un mecanism de suspendare indirectă a efectelor măsurilor de asigurare a acțiunii, ceea ce contravine scopului acesteia.

Prin urmare, încheierea din 05.03.2026 este legală și întemeiată.

Suplimentar, Colegiul judiciar reține că, prin prezenta decizie, s-a constatat legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, iar apelul declarat de pârât a fost respins, fiind menținută soluția de admitere a acțiunii. Această împrejurare confirmă, *a posteriori*, că măsura de asigurare a acțiunii a fost solicitată și dispusă în vederea garantării executării unei creanțe întemeiate, astfel încât nu se justifică aplicarea mecanismului prevăzut de art. 182 Cod de procedură civilă.

Deși aprecierea asupra cauțiunii se realizează în raport cu circumstanțele existente la momentul soluționării cererii respective, confirmarea pe fond a pretențiilor reclamantei constituie un argument suplimentar în sensul că obligarea acesteia la depunerea unei cauțiuni ar fi fost lipsită de justificare și contrară finalității instituției reglementate de art. 182 Cod de procedură civilă, aceea de a proteja pârâtul împotriva riscului producerii unor prejudicii prin aplicarea unor măsuri asigurătorii care, ulterior, s-ar dovedi neîntemeiate.

Analizând cumulativ motivele invocate în cererea de apel, Colegiul judiciar constată că acestea reprezintă, în esență, o reiterare a poziției procesuale exprimate de apelantă, fără a demonstra existența unor erori de fapt sau de drept care ar determina casarea ori modificarea hotărârii primei instanțe.

Prima instanță corect a stabilit circumstanțele relevante ale cauzei și a apreciat probele administrate în conformitate cu prevederile art. 130 CPC RM.

Astfel, s-a constatat în mod întemeiat că:

- între părți au existat raporturi contractuale comerciale;
- reclamanta și-a executat obligațiile privind livrarea mărfurilor;
- apelanta a recepționat mărfurile și nu a achitat integral contravaloarea acestora;
- soldul restant constituie suma de 108.210 lei;
- penalitatea solicitată a fost calculată asupra obligației neachitate;
- cheltuielile de judecată acordate corespund criteriilor legale.

Colegiul judiciar reține că apelanta nu a prezentat probe noi sau argumente juridice susceptibile să răstoarne concluziile primei instanțe.

În conformitate cu art. 386 CPC RM, casarea sau modificarea hotărârii este justificată doar în cazul existenței unor erori privind stabilirea circumstanțelor importante ale cauzei, aprecierea probelor sau aplicarea normelor de drept material ori procedural.

Iar la caz, asemenea temeiuri nu au fost constatate.

Prin urmare, Colegiul judiciar ajunge la concluzia că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar apelul declarat de S.C. „SURJICOV GROUP” S.R.L. urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea hotărârii contestate și încheierii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026.

Totodată, Colegiul constată că, la data de 18 iunie 2026, intimata S.A. „Șarm” a depus o cerere prin care a solicitat încasarea penalității contractuale aferente perioadei ulterioare pronunțării hotărârii instanței de fond, invocând că, ulterior emiterii acesteia, s-a acumulat o penalitate suplimentară în cuantum de 41.228 lei.

În conformitate cu art. 372 alin. (3) Cod de procedură civilă, deși în apel nu pot fi înaintate pretenții noi, pot fi solicitate dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri apărute după emiterea hotărârii primei instanțe.

Prin urmare, cererea depusă de intimata S.A. „Șarm” la 18 iunie 2026, privind încasarea penalității contractuale acumulate ulterior pronunțării hotărârii instanței de fond, în cuantum de 41.228 lei, este admisibilă sub aspect procesual, urmând a fi examinată de instanța de apel în condițiile dispozițiilor legale menționate.

Astfel, în temeiul art. 372 alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul va examina cererea formulată de intimata S.A. „Șarm” privind încasarea penalității contractuale devenite exigibile ulterior pronunțării hotărârii instanței de fond, respectiv aferentă perioadei 05 iunie 2025 – 19 iunie 2026, în cuantum de 41.228,01 lei.

Din calculele anexate cererii rezultă că penalitatea suplimentară a fost determinată exclusiv pentru perioada ulterioară celei avute în vedere la stabilirea penalității acordate prin hotărârea instanței de fond, fără a exista suprapuneri între perioadele de calcul sau o dublă valorificare a aceleiași creanțe accesorii.

Astfel, în privința facturii fiscale seria și nr. EAR000714142 din 27.09.2024, penalitatea calculată până la data de 19.06.2026 este în cuantum de 12.054,00 lei. După deducerea penalității deja acordate pentru perioada anterioară, în sumă de 4.914,06 lei, rezultă o penalitate suplimentară exigibilă de 7.139,94 lei.

În ceea ce privește factura fiscală seria și nr. EAS000121868 din 10.10.2024, penalitatea totală calculată până la data de 19.06.2026 este de 19.106,85 lei. Din această sumă a fost dedusă penalitatea deja acordată în cuantum de 6.705,30 lei, rezultând o diferență de 12.401,55 lei.

De asemenea, pentru factura fiscală seria și nr. EAS000794549 din 05.11.2024, penalitatea calculată până la data de 19.06.2026 este de 33.639,72 lei. După deducerea penalității aferente perioadei anterioare, în sumă de 11.953,20 lei, rezultă o penalitate suplimentară de 21.686,52 lei.

Prin urmare, penalitățile suplimentare aferente celor trei facturi fiscale însumează 41.228,01 lei, cuantum care rezultă din aplicarea clauzei penale asupra soldurilor restante pentru perioada ulterioară celei deja avute în vedere de instanța de fond și este susținut de înscrisurile justificative anexate cererii.

Verificând calculele prezentate și înscrisurile justificative anexate, Colegiul constată că acestea au fost întocmite cu respectarea clauzei penale prevăzute de contract, reflectă diminuarea succesivă a obligației principale ca urmare a plăților și a returului de marfă și nu includ penalități deja acordate prin hotărârea primei instanțe.

În consecință, instanța de apel apreciază că pretenția privind încasarea penalității suplimentare în cuantum de 41.228,01 lei este întemeiată și urmează a fi admisă.

În conformitate cu art. 385 lit. a) CPC, Colegiul civil,-

Decide:

Cererea de apel depusă de SRL „Surjicov Group” prin intermediul administratorului Surjicov Denis, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de SA „Șarm” împotriva SRL „Surjicov Group” privind încasarea datoriei şi a cheltuielilor de judecată.

Se menține încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 05.03.2026.

Se admite cererea SA „Șarm” privind încasarea penalității contractuale devenite exigibile ulterior pronunțării hotărârii primei instanțe, respectiv penalitatea aferentă perioadei cuprinse între 05.06.2025 și 19.06.2026, în cuantum total de 41 228,01 lei.

Se încasează de la SRL „Surjicov Group” în beneficiul SA „Șarm”, suplimentar penalitatea aferente contractului din 24.06.2024 în mărime de 41 228,01 (patruzeci și unu mii două sute

douăzeci și opt, 01) lei și taxa de stat achitată pentru penalitatea suplimentară în suma de 1 236, 84 (o mie două sute treizeci și șase, 84) lei.

Decizia este definitivă și irevocabilă de la pronunțare.

Președintele completului,
judecător Grosu Stanislav

Judecătorii: Țihonschi Alina Mariana Sajin